

Ifi-körös összejöveteleink egyik-másikára vendégeket hívok. Mindig arra kérem őket, segítsenek eligazodni fiataljainknak ebben a „norma-és formabontó” világban. Még most is megborzongok, ha Vince atya mondatai jutnak eszembe. Ő egy közeli település papjaként a falusi ifjúság helyzetét elemezte. „Kilátástalanság és kiúttalanság” – így tudná összefoglalni a tízenhuszonévesek helyzetét. Néhányan az élelmesebbek, tehetségesebbek még csak fölküzdik magukat, de a többség apátlanul-anyátlanul tengődik.

Sorban temetem a 40-50 éveseket, a derékhadat - mondta. Kutatni kezdtem, a mostoha körülményeken kívül még mi az, ami az elvesztésükhöz vezetett. Rá kellett jöjjenek, a közösség hiánya. A hagyományos csoportok felbomlottak, újak nem alakultak. Egyedül nehezebb megbirkózni a cudar állapotokkal.

Vince atya igazát támasztja alá az a tanulmány is, amit a minap böngésztem. Egy 2002-es mintavétel szerint a 40-69 éves férfiak közül minden tizediket elvesztettük. Az adatokat összevetve kiderült, hogy négyszeres valószínűséggel távoztak körünkől azok, akiknek vagy nem volt feleségük, vagy a kapcsolat igencsak megromlott a házastársak között. De a döntő tényezők között szerepelt a gyermekkel kialakított kapcsolat milyensége vagy épp a gyermektelenség is. (Sapientia Füzetek 15. szám, Felkészítés a házasságra és a családi életre 94.o.) Emberi kapcsolatainkat szétziláló korunkban elemi fontosságú, igyekszem-e, törekszem-e kötődni másokhoz, akad-e legalább egy-két társ, akikkel összekapaszkodhatom?

Amit eddig merőben világi megközelítésből vizsgáltunk, az berkeinken belül is érvényes. Még most is sajog a szívem, ha az utóbbi időben elmaradó ifisünkre gondolok. Amikor leültünk, hogy a ritkuló látogatások okáról faggassam, lakonikus tömörséggel azt válaszolta, neki már megvan a baráti köre meghozzá olyan csapat, ahol fél szavakból is megértik egymást. Hasztalan próbáltam megértetni vele, hogy

Egyedül a világ ellen?

ez szép és jó, de fontos lenne olyan közösséghez is kötődnünk, ahol hitünket mindenféle „mellézköngye” nélkül, a maga spontaneitásában élhetjük. Arról nem is beszélve, hogy amíg a baráti kört magunk válogatjuk a „hasonszőrűség” elve alapján, addig az egyházi csoport tagjait Istentől kapjuk ajándékba.

Ajándékba, mert ajándéknak kell(ene) tekintenünk egymást. És tétovázás nélkül elindítani a felfedező expedíciót a másik szívéig, lelke közepéig. Persze érheti az embert épp a csoport sajátos összetételénél fogva temérdek bosszúság és csalódás, ez meg valószínűleg megedzi a szeretetünket, esetleg olyan értékeket csíhol ki belőlünk mint a hosszútűrés, az alázat vagy a megbocsátás.

Fiatalunk fenntartásait hallgatva a teknőskirándulás esete villant eszembe. A sokéves előkészület után piknikre indult a teknőscsalád. Útjuk második évében megtalálták az alkalmas táborhelyet. Hat hónapig tartott míg megtisztították a táborhelyet. Az előkészületek után az elemőzsiás kosár kipakolásakor felfedezték, hogy a sóot otthon felejtették. Uzsonna só nélkül? Hosszas vitát követően a legfiatalabb teknőst hazaküldték sóért. Ő szünni nem akaró nyafogásba kezdett és csak azzal a feltétellel volt hajlandó útra kelni, ha a többiek megígérik, nem esznek addig amíg vissza nem tér. Eltelt három év. Aztán öt. Majd hat is. A hetedik esztendőben nem bírták már a koplalást a teknősök. A legidősebb elkezdett kicsomagolni egy szendvicset. Több se kellett a legkisebb teknősnek, uccu, előugrott egy fa mögül és rárivallt a társaira: „Látjátok, tudtam én, hogy nem fogtok megvárni. Most már el se megyek sóért!”

Néha bizony a teknőscsalád életét tükrözik közösségeink. Várunk... várunk... várjuk, hogy rosszindulatú feltevéseink igazolódjanak. Türelmetlenségünk és előítéleteink miatt hátat fordítunk társainknak, végső soron Istennek, aki a szeretet kalandjára hívott el minket. S meg se fordul a fejünkben, hogy valaki, egy sötét figura ott a kulisszák mögött, milyen elégedetten dörzsöli a tenyerét.

Horváth Lóránt (plébános)

„Én vagyok az út...”

Henri Boulad SJ szentbeszéde
Pomfret, 1966. február 14.

Kedves Barátaim, kedves Testvérek,

Egyszer egy kirándulást tettünk néhány barátommal Libanon hegyei között. Úti célunk a Sannine hegycsúc volt, amelyről az egész vidék belátható. Néhány óra gyaloglás után észrevettük, hogy eltévedtünk, és körbejárunk sziklák és ösvények között. Felhők kavargtak körülöttünk, mivel már elértünk egy bizonyos magasságot. Hiába kutattunk szemünkkel a vastag ködöt, csak nem láttuk a csúcst, amely még lejjebb irányított bennünket. Egy egész órányi hiábavaló jövésmenés után, amikor a fáradtság és a levertség kezdett rajtunk erőt venni, valaki közülünk felkiáltott: „DE HÁT NEKÜNK VAN EGY TÉRKÉPÜNK!”

Igen, valóban volt a hátizsánkunkban egy térkép, de senki nem gondolt rá, mert amíg a hegycsúc tisztán kivehetően emelkedett velünk szemben, az vezetett bennünket. A hirtelen értékessé vált térkép fölé hajoltunk, hogy a helyzetünket meghatározzuk. Néhány perc alatt nyilvánvalóvá vált, hogy vissza kell fordulnunk, és pontosan a másik irányban kell tovább másznunk. Egyesek közülünk ellenkeztek a nyilvánvalóság nevében: „A csúcst szemben van velünk - mondták -, ha a térkép szerint haladunk tovább, távolodunk a csúcstól...” Nagy nehézséggel vettük rá őket, hogy kövessenek bennünket, amit aztán morogva megtettek. Egy merede-

ken a mélyben lévő völgyet megkerülve, nagy kitérő után az ösvény tényleg fokozatosan a Sannine csúcshoz vezetett, amely a felhők fölött ki is emelkedett magasan, a ragyogó déli fényben.

Kedves Barátaim, nem tudom, közületek hányan másztak már hegyet. De akinek már van ilyen tapasztalata, az biztosan tudja, hogy a hegyen

- a térképnek mindig igaza van az érzeink nyilvánvalóságával szemben,

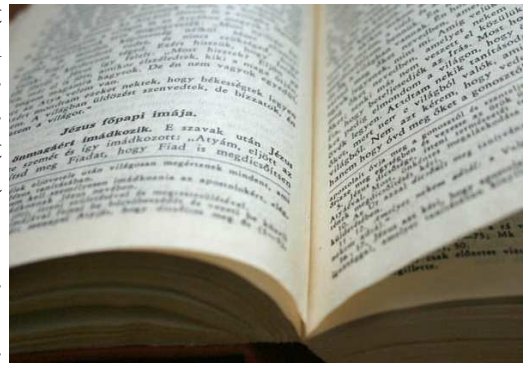
- az ösvénynek mindig igaza van a rövidített út kísértésével szemben,

- a kerülő út sokszor jobb, mint az egyenes út,

- ködben gyalogolni útikönyv vagy útikalauz nélkül, az egy téboly.

Szándékom ma reggel természetesen nem az, hogy az alpinizmusról adjak órát nektek. Azért meséltem el ezt a kis történetet, mert számunkra most jelképes értelme van. Életünk menetelés a csúcst, Isten felé. Amíg a nap süt, vagyis amíg értelmünk és szívünk tiszta, az utat könnyű felismerni és követni, mivel a csúcst előttünk ragyog. De aztán jönnek a bűnök és a szenvedélyek felhői, jön a test és a világ kísértéseinek köde, akkor elkezdünk tétovázni, körben járunk, és mikor az hisszük, hogy a csúcst felé tartunk, az ellenkező irányban menetelünk. „Jobbra kell enni!”, tanácsolja az egyik, „nem, balra!”, mondja a másik, „egyáltalán nem, egyenesen kell mennünk!”, mondja egy harmadik „sorstárs”. De aztán valaki felkiált: „DE HÁT NEKÜNK VAN EGY TÉRKÉPÜNK!”

Igen, van egy térképünk: az Evangélium, az Evangélium „chartája”. Az ellentétes vélemények között, amelyek mindenféle politikai, erkölcsi, vallási és társadalmi kérdésekben körülöttünk összecsapódnak, kiemelkedik az Evangélium igazsága. Újságok, folyóiratok, könyvek és különböző kiadványok áradata közepette, ame-

lyek elárasztanak bennünket ma-napság, van egy egyszerű kis útikalauzunk, amit Evangéliumnak hívunk. A bűnök felhői között, amelyek megakadályozzák, hogy felismerjük az elérendő csúcst, valahol van egy térkép, amely megmutatja az utat. Ne vesszünk el a különböző értelmezésekben, feltételezésekben. Egyetlen egyet kell tennünk: fellelőzni az Evangéliumot, hogy a helyes utat megtaláljuk.

- A mi életünkben, mint hegymászás közben, az Evangélium térképének mindig igaza lesz érzeink nyilvánvalóságával szemben.

- Az életünkben, mint hegymászás közben, az Evangélium örvényének mindig igaza lesz a lerövidített út kísértésével szemben.

- Az életünkben, mint hegymászás közben, az Evangélium kanyargó és keskeny ösvénye mindig célravezetőbb, mint az egyenes és széles út, amelyet a világ felkínál nekünk.

- Az életünkben, mind hegymászás közben, bolondság a biztos útikalauz nélküli szenvedélyek felhőibe kalandozni.

Egyetlen egy útikalauzunk van, ez pedig JÉZUS KRISZTUS. Ő AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET. A csúcst, amelyet szeretnénk elérni, ő már megmászta előttünk; ismeri nehézségeit, csapdáit és veszélyeit. Ismeri a legkisebb részleteket és a legkisebb kitérőket, ismeri az útvonalat. Mivel előttünk ért fel a csúcst, onnan fentről belátja az egész világot. EGYEDÜL Ő ismeri az utat, EGYEDÜL Ő tud bennünket vezetni. EGYEDÜL NÁLA van térkép - az Evangélium térképe.

A lelkigyakorlat, testvéreim, viszsztatérés az Evangéliumhoz. Leállni egy időre szenvedélyekkel teli, kavargó életünkben, hogy feltegyük magunkban a kérdést: milyen irányt vegyünk a továbbiakban? Minden napjainkban folyamatosan szembe-sülünk az Evangélium örök igazságával. Mindennapi elfoglaltságaink közepette jó, ha leállunk néha, és elgondolkodunk tevékenységünk végső célján. Ez a lelkigyakorlat. Létezésünk összegabalyodott labirintusában időnként jó, ha egy nagy lendülettel életünk tájai fölé emelkedünk, hogy egyetlen tekintettel átfogjuk, és felismerjük a követen-

dő utat. Ez a lelkigyakorlat.

Mint egy felfedező a sivatag közepén, álljunk meg és tekintsünk az iránytűre. Mint egy tengerész, aki eltévedt a nyílt óceánon, köves-sük az iránytűt, szálljunk magunkba és szedjük rendbe gondolatainkat, lehetőségeinket. Mint egy alpinista, aki a hegy ezer csapdáját kockáztatja, figyelmesen nézzük meg a térkép-et. Néha úgy tűnik, hogy az Evan-gélium eltérít bennünket attól a cél-tól, amelyet lényünk mélyén zava-rosan érzünk. De legyen bizal-munk: ha eltérít, ez azért van, hogy közelebb vigyen a célhoz. Mert vannak egyenesebb kitérők, mint az

egyenes út. Időnként az Evangéli-um mintha beleütközne saját evi-denciáinkba a szerelem, a boldog-ság, az öröm terén. De legyen bizo-dalmunk, Jézus Krisztus jobban ismeri, mint mi a szeretet, a boldog-ság és az öröm útjait. Ha ez az út néha elbizonytalanít bennünket, és szinte az ellenkező irányba mutat, mint amelyen haladni akarunk, te-gyünk hitvallást, és tegyük kezün-kezt Jézus kezébe, mert ő az egyedü-li irányadó az Istenhez vezető úton.

Amen

Formabontó lelki tükör házastársak számára

a lakás helyiségei alapján (Willi Lambert SJ - Miért, mit, hogyan gyónjak?)

A garázs:
Tudunk-e egymásnak indítást és erőt adni ahhoz, hogy meg ne álljunk életünk útján?

A bejárat:
Vendégszerető emberek vagyunk?

Lakószoba:
Nyújtok-e otthont a másik számára?

Fürdőszoba:
Segítségére vagyunk-e egymásnak a megtisztulásban, az önismeretben, a gyógyulásban (üdvösség is)?

Ablakok és ajtók:
Szabad kitekintést engedünk egymásnak arra, ami a világban történik?

Hálószoba:
Olyan emberek vagyunk-e, akik belső nyugalomhoz segítjük a másikat, vagy örökké zaklatjuk egymást?

Az egész ház:
Védelmet jelentünk-e egymás számára?

Mi a szeretet? gyerekszám

"Amikor szeret valaki, akkor más-hogy mondja ki a neved. Valahol érzed, hogy az ő szájában biztonságban van a neved." 4 éves

"A szeretet az, amikor egy lány bekölnizi magát, a fiú pedig borotválkozó arcszesszel bekeni magát, aztán elindulnak, hogy szolgassák egymást." 5 éves

"A szeretet az, amikor anyu kávét főz apának, de belekortyol mielőtt odaadná neki, csak a biztonság kedvéért, hogy ellenőrizze, hogy biztosan finom-e." 7 éves

"A szeretet az, amikor apa izzadt és bűdös, de anya akkor is azt mondja neki, hogy sokkal helyesebb, mint Robert Redford." 7 éves

"A szeretet az, amikor anyu látja aput a mosdóban és szerinte apu nem is gusztustalan." 6 éves

"A szeretet az, amikor két ember állandóan csókolózik. Amikor pedig már belefáradtak a csókolózásba, még akkor is együtt akartnak maradni és beszélgetnek. Apa és anya ilyenek." 8 éves

"A szeretet az, amikor elmondod egy fiúnak, hogy tetszik neked az inge, ezután minden nap csak azt hordja majd." 7 éves

"A szeretet olyan, mint amikor egy kicsi öreg néni és egy kicsi öreg bácsi még mindig barátok, még azután is, miután jól megismerték egymást." 6 éves

"A szeretet az, amikor anyu a legfinomabb csirkehúst odaadja apunak." 5 éves

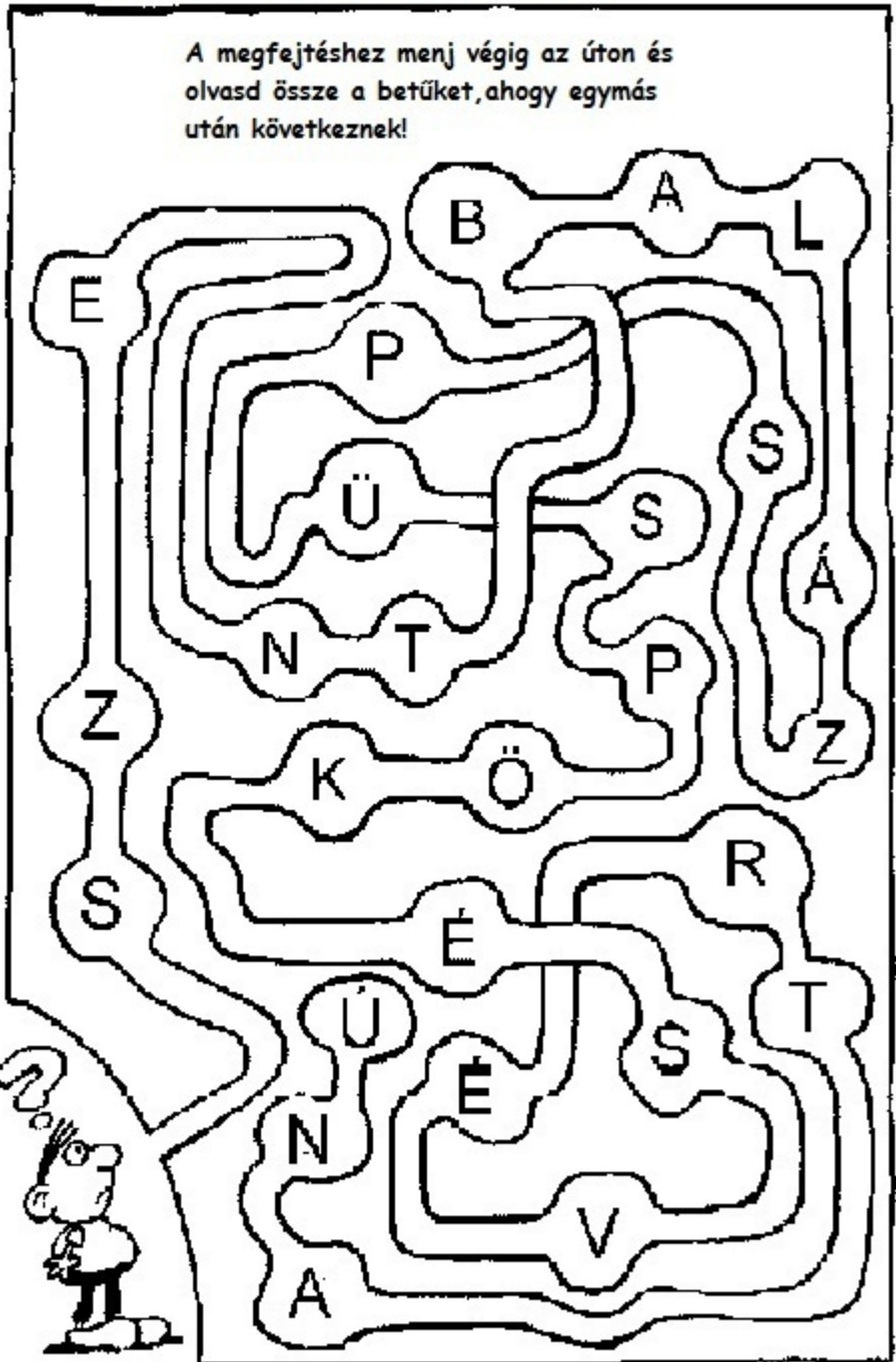
"Amikor szeretsz valakit, akkor sokat pislogsz, és apró csillogócskák jönnek ki belőled." 7 éves

"Ha nem gondolod komolyan, akkor nem is kéne kimondanod, hogy szeretlek. De ha komolyan gondolod, akkor szerintem sokszor ki kell mondani. Az emberek hamar elfelejtik." Júlia - 8 éves

Gyerektoldal

Az úthálózatban egy szent neve van elrejtve, akit február hónapban ünneplünk. Ki ő?

A megfejtéshez menj végig az úton és olvasd össze a betűket, ahogy egymás után következnek!

Megfejtés:

Rejtvény

Keresd ki és húzd ki a felsorolt állatneveket (függőlegesen vagy vízszintesen) az alábbi ábrából! A maradék betűket sorrendben összeolvasva egy értelmes szót kapsz. Ez mindig, de a nagybajtban különösen fontos dolog számunkra!

LÓ, TEVE, RIGO, CET, RÁK, PÓK,
HOLLÓ, EB, HAL

P	J	R	C	E	T
Ó	R	Á	Ó	B	E
K	I	K	H	T	V
E	G	T	A	L	E
H	O	L	L	Ó	T

Melyik az „Az ország, ahova te utazol...”?

A játékvezető kiválaszt egy játékost, akit kiküld a szobából. A többi játékos kitalál egy országot, ahova a kiküldött játékos utazik. Miután ebben megegyeztek, behívják a játékost. A többiek „Az ország, ahova te utazol...” kezdetű mondatokat mondanak neki úgy, hogy azzal valamilyen információt is közöljenek az országról. Az lesz a következő kiküldött, akinél a másik eltalálta, melyik országba utazik. A kiküldött játékos minden segítség után tippelhet egyet.

Muri a kastélyban

A falu lakói a kastély tövében arra ébredtek, hogy a kisbíró érdekes hírt olvas fel a főtéren:

Hőn szeretett urunk meghívja hűséges és alázatos alattvalóit születésnapjára. Minden résztvevőnek meglepetésben lesz majd része. Urunk azonban mindenkitől kér valamit: hozzanak magukkal vizet, mert a kastély víztartálya csaknem kiürült...

A hűséges szolga megismételte a meghívást a kéressel, és mint aki jól végezte dolgát, visszatért a kastélyba. A faluban kezdték tárgyalni a meghívást.

- Na lám, a megrögzött zsarnok. Hát nincs elég szolgálja, hogy a tartályt megtöltsék... Én nem viszek, csak egy pohár vizet, az is elég lesz!

- Tévedsz, urunk mindig jó és nagylelkű volt hozzánk! Én egy egész hordóval viszek fel neki!

- Én csak egy fazékra valót.

- A magam részéről elég egy kanna víz is.

A meghívás napján különös menet indult a kastély felé. Néhanyan nyögve tolták fel a hordókat vagy cipelték a megtöltött edényeket. Mások gúnyosan mosolyogva haladtak el mellettük. Csak egy

kancsó vizet vittek magukkal. Akik még jobban csúfolódnak akartak, egy tálcán csupán egy pohár vizet vittek.

Amikor az érdekes menet felérkezett a kastélyba, az ajándék vizet beleöntötték a ciszternába, az edényeket a kijelölt helyen hagyták és örömmel mentek a bankettre.

Többféle sült, finom italok és sütemények kerültek az asztalra. Pohárköszöntők és vidám dalok hangzottak el és az elégedett háziúr mindenkinek megköszönte jelenlétét. Hát hol marad a beharangozott meglepetés? – morgolódt a jóllakott tömeg. Olyanok is akadtak akik azt vélték, hogy a finom ételek számítottak meglepetésnek.

Mielőtt lementek volna a faluba, mindenki vette a magával hozott edényt, akkor látták ám, hogy mi a meglepetés.

Mindenki örömeiben vagy dühében hadonászva kiabált.

Az edényeket a hálás úr színtültségig megtöltötte arannyal!

- Bárcsak több vizet hoztam volna...

„Adjatok és adnak majd nektek is: jó, tömött, megrázott és túlcsonduló mértékkel mérnek öletekbe. Amilyen mértékkel mértek, olyannal fognak majd visszamérni nektek is.” (Lk 6,38)

Ragozás a világ legnehezebb nyelvén

te szeretsz engem – én is szeretlek
te nem szeretsz – én akkor is szeretlek
te megütöttél – én megsimogatlak
te elárulsz – én soha ki nem adlak
te gyűlölködsz – én elvisellek téged
te ártottál nekem – én imádkozom érted.

Fésüs Éva

Téli túra ministránsoknak Badacsonytomajra

A nagykanizsai vonatállomásról indultunk Badacsonytomajba, ahol megmásztuk a Badacsonyt. Már az út elején nagyon elfáradtunk. Két és fél óra gyaloglás után felértünk a hegy tetejére, ahol egy jót játszottunk. Út közben sok érdekességet megnéztünk: a II. János Pál pápa emlékhelyet és egy keresztet. Visszafelé megnéztük a bazaltkő templomot, majd bementünk a közösségi terembe és ott megtekintettünk egy kalózos ismeretterjesztő filmet. A téli ministráns kiránduláson nagyon jól éreztem magam.

Mihályi Dávid 4.oszt. Palin

Nagykanizsáról indultunk Badacsonytomajba. Amikor odaértünk a Lóránt atya elment venni egy sípot. Utána felmentünk a hegyre. Megnéztük a II. János Pál pápa emlékhelyet. Aztán elmentünk a plébániára, ahol süteménnyel és meleg citromos teával vártak. De sajnos hamar vissza kellett indulnunk. Nagyon jól éreztem magam a ministráns kiránduláson és nagyon szép volt. *Pogácsás Huba 4.oszt. Palin*

Badacsonytomajba voltunk ministráns kiránduláson. Vonattal indultunk. A barátimmal kerültem egy kabinba, ahol repült az idő. Mikor megérkeztünk az Atya vezetésével kezdtük el a hegy megmászását. Út közben felfelé sok mindent láttunk, szép tájakat, II. János Pál pápa emlékművét, ahol egy tiszta és hideg vizű forrásra bukkantunk. Majd felértünk a csúcsra, ott egy jót játszottunk. Leereszkedve a hegyről a helyi templomba mentünk, ahol sok érdekes dolgot hallottunk. Megesodáltuk Udvardy Erzsébet gyönyörű sgraffito-it. Innen a közösségi házba mentünk. Ott megnéztünk egy kalózos filmet előkészületképpen a nyári táborra. Nagyon jól éreztem magam a túrán és úgy gondolom sajnálhatja az, aki kimaradt belőle. *Csonka Richárd 7.oszt. Bolyai*

Csocsóverseny a kolostorban

Szombaton 10 órakor a ministránsok és zsoldtárenekesek helyiségében kezdődött a csocsóverseny. Négy féle játékban lehetett indulni: csocsóban, ping-pongbán, billiárdban és léghokiban.

Minden gyerek nagyon jól érezte magát. Sokat nevetgélünk. Fél 1-kor kezdődött az eredményhirdetés. Az elsőket gumilabdával és kisújsággal jutalmazták. A második és harmadik helyezetteket üveggolyóval és kisújsággal jutalmazták. Az eseménynek 1 órakor lett vége.

Peterman Máté

Ne bánts az élő!

Ne bánts az élő, egyszer holt lesz,

S elviszi magával szavad.

Könnyeiből égető korty lesz,

Mely a szívedig leszalad.

Bánatos arcán síró emlék

Feldúlja rémült éjjed,

De mivel arcát

átfesthetnéd

Földön, se égen nincs ecset.

Virág csak sírját takarja,

De nem borítja el a bűnt

A holt hiába nem akarja

Közélbe jön, mi mesze tűnt.

Lenn a mélyben hiába porlad

Másoktól elfeledve már,

Amivel szívét

megbántottad,

A szó- örökre visszajár!

Falu Tamás

köt le minket önmaga számá-
ra.
Átadni magunkat annak a puha
és
hatalmas erejű Kéznek,
amely lehat a lélek velejéig,
amely formál és terem,
s amelyen át oly végtelen
szeretet árad.
Telihard de Chardin

Atyám! Kezedbe ajánlom lelkemet!

Milyen jó, hogy rábízhatjuk
kezünket arra a Kézre,
amely megtörte és életre
keltette a Kenyeret,
amely megáldotta és megsi-
mogatta
a gyermekeket,
s amelyet szegrek vertek át.
Ráhagyatkozni arra a Kézre,
amely olyan, mint a miénk,
de amelynek tetszőleges
döntését csupa jószág vezérli
s folyton csak szorgosabban

A Fő-, az Erzsébet és a Szabadság

Karácsony másnapja van. Az idő tavaszi, a nap melenget, ahogy ülök városom legismertebb pontján.

Vajon hogyan nevezzem e helyet? Hívjam csak egyszerűen Főtérnek? Mint egy turista, aki így nevezi, és kiindulópontnak bélyegzi? Hívjam inkább Erzsébet térnek? E néven az idevalósiak ismerik. Netán hívjam Szabadság térnek? Ahogy egy régebbi, egy boldogabb korban hívták? Városom tere, hogy szólítsalak? Szorítkozzak az emberek viselkedésére? Ezt fogom tenni.

Egy idős házaspárt látok, akik elfelejtették a bankkártyájuk kódját. Nem tartom furcsának, csak egy idősödő ember mindennapi problémájának. A bácsi egy térképet tart kezében, és kijelenti: a városházával áll most szemben.

Nem idevalósiak. Számukra bizonyára a Főtéren ülök.

Nézelődjünk tovább!

Előző soraimnál félbeszakított egy férfi. Azt kérdezte, tudok-e tüzet adni. Sajnos nem - hangzott a feleletem. Vajon jól feleltem? Vajon tényleg sajnálom, hogy nincsen tüzem? Ha volna tüzem, bizonyára volna káros szenvedélyem. Így a válaszómban a „szerencsére“ szóknak kellett volna szorítani helyet. Egy nagyobb család vonul el most előttem. Felém-felém nézegetnek, és ilyesmi lehet fejükben: „Ez a fiú miért ül itt egyedül? Valamit ír, és ránk néz. Verset írhat? Ah, a mai fiatalok nem írnak! Lehet, hogy ő kivétel?”

Egy kisebb fiú biciklizik a város karácsonyfája körül. Megszeppent kifejezés ül az arcán. Miért jöhetett el hazulról? Tényleg csak biciklizni akart? Veszekedés volt otthon? Leszidták, megalázták? Már továbbállt, nem tudhatom. Az ő szemében az Erzsébet tér a nyugalom jelképe.

Középkorú házaspár tűnik föl a téren. Békésen sétálgatnak kéz a kézben. Vajon pusztán csak romantika vezérelte őket? Vagy egészen más érzelmek? Arcukon fájdalom és üresség tükröződik. Talán gyermekeik nélkül töltik a karácsonyt? Ha így van, biztos a régi emlékeket idézik most fel. Az ő fejükben bizony Szabadság tér szerepel. Hogyan nevezzetek, én kedves terem? Általában fiatal párok népesítik be az üres helyeket. Számukra a tér csupán szabadság és szerelem. Merüljek tán én is emlékekbe? Szívem igenlően megdobb, eszem azonban a helyén marad. Veszélyes dolgok az emlékek. Reményt adnak, örömet, boldogságot, de helyüket szenvedés, bánat veszi át. Ebben a pillanatban egy sétarepülő száll el fejem felett. Egy gazdag apuka, aki kisfiának szerez örömet? Vagy csak egy férfi, aki ezzel keresi kenyerét? Az égből nézve vajon milyen e tér? Onnan könnyebb lenne megneveznem? Ismét egy kisebb család tűnik fel. Két gyermek egyetlen nővel. A gyermekek arcán gondtalanság, boldogság, míg az asszonyén egyhangúság. Miért lehet ez? Áldott gyermeki tudatlanság? A nő megenyhültni látszik, mosoly ül arcára. Lám, mire képes a jóízű nevetés, s a szívből jövő ölelés. A gyermekek szabadnak, önfeledtnek érzik magukat, így a teret, ha tudnák, a Szabadság terének tartanák. Eljött az idő, döntenem kell. Itt ülök félreeső városomban, Zala megye határában, Nagykanizsa központjában, de milyen téren? Kívülállónak érzem magam - legyen Főtér? Vérbeli kanizsainak érzem magam – legyen Erzsébet tér? Netán szabadnak érzem magam – legyen mégis Szabadság tér? Mindhárom kérdésre igen a felelet, de nekem döntenem kell. Egyetlen tételmondat jut most eszembe: Fő az érzelmek szabadsága és a lélek boldogsága. Hogyan nevezzetek kedves terem? Tudom már a választ,

egyetért bennem ész és szív, legyen e tér számomra Szabadság tér.

Balogh Richárd (Ifi-kör)

Némely pedig tövisek közé hullott (Mt 13,7)

Az Élet tövisek között talált, szűrt tanultam, legtöbbszor mégis a saját szívembe szűrtam. Most is sebzetten álltam a Téged körülvevő sokaságban, mert eddig nem segített senki, de hátha Te egy szavaddal kiüznéd belőlem ezt a rengetegsok tüskét, amitől sose tudok boldog lenni. Csak ágaskodtam lábujjhegyre állva, hogy láss meg: itt vagyok! Nem úgy, mint Zakeus, ki felmászott a fára, és megszólták a farizeusok; én féltettem a tekintélyemet, nehogy engem is kinevessenek, mert arcuk láttán elfogott a kétség, hátha csak együgyű reménység, hibbant koldusok álma, asszonyok babonája, hogy meggyógyíthatnának a csodáid? Míg ezen tépelődtem a tömeg elsodort előlem, pedig ha nem hagy el a hit, és tettem volna egyetlenegy lépést, elértem volna köntösöd szegélyét, amelynek érintése úgy hiányzik, most már halálomig.

Fésüs Éva

Családi kuckó rovat

Rám senki sem visel gondot

Mi történik, ha a családot összetartó anya testileg- lelkileg elhasználódva érzi magát a folytonos helytállások után otthon, a gyerekek között, a férjével, de még a munkahelyen is? Megengedheti-e magának, hogy beteg jelentsen, deklarálja fáradtságát, és szabadságra menjen a családi gondok elöl? Milyen erőforrások fedezhetők fel egy nő életében a 21. században, miközben a nagyon is hagyományos női szerepek alól nincs kibúvó?

Kínosan hosszú autósorban araszolok, közben rádióbeszélgetésre leszek figyelmes, ahol hölgyeket fagatnak vásárlási, döntési és pénzköltési szokásaikról. Megüti a fülem a többször is hangzó mondat: „a nők évszázadát éljük”. Bár a század-, sőt ezredforduló óta elröppent pár év, újszerűen hat rám. A szakértő még ki is emeli egy sommás kijelentéssel, miszerint valójában a történelem egyik legnagyobb szabású rabszolga- felszabadításának lehetünk tanúi.

LÁZADÁS

Innentől már személyesen is érint a dolog. Én is felszabadulhatok? De mi alól, és miképpen alakul eztán az életem? Volt valami komolyabb lázadás is, amiről én lemaradtam, vagy csak úgy ajándékba jön a szabadság?

Eszembe jut, valamikor már láttam fellázadni egy anyukát, épp a klasszikus értelemben vett rabszolgaság hazájában, Amerikában, és éppen anyaságának béklyói ellen. Egy családnál laktam egy évig az Egyesült Államokban. Az édesanya elkötelezett hívő keresztény, akkor két kicsi lányát nevelte nagy szeretetben, és még engem is, a külföldi diákot: reggelente iskolába vitt, etetett- itatott, ruházott, gondomat viselte. Történt egyszer, az év során, hogy nem érezte jól magát, és akkor közölte a plénum előtt: „énrám senki nem visel gondot, magamra is nekem kell.” Elnyelte a hálószoba, és egyszerűen ki sem jött három napig. Először azt hittem, megbántotta valaki vagy valami nagy baj van, esetleg betegség. De nem így volt. Kicsit gyöngének érezte magát, és úgy vélte, ha most pihen egy keve-

set, akkor jobban bírja majd a strapát. Ha viszont ebben a kedvetlen, erőtlen állapotban is dolgozni megy, keni a szendvicseket a gyerekeknek, vacsorát főz, mos, esetleg takarít, tehát túlfeszíti a húrt, akkor könnyen ledöntheti a lábáról később egy betegség, és annak aztán kitudja mikor lesz vége. Így hát az apuka szó nélkül végezte, amit tudott, biztosított róla, hogy nincs semmi baj, és tette mindenki a dolgát, míg harmadnapra Jean, az anyuka feltámadt önkéntes hálósobai rabságából.

Nekem tetszett akkor ez a bátorság, ez a vállalt tudatosság. Bár mi tagadás, egyszersmind meglepő volt. Elképzelttem édesanyámat, aki a hét gyermeke mellett kicsit gyengének érzi magát, és pár napig pihen. Hiszen nincs emlékem arról, mikor ne lábon járt volna ki minden komolyabb betegséget is.

De mostani önmagamra is gondolhatok összehasonlításként: reggelként szendvicssenés, gyermekébrésztés, noszogató, lélekápolás, ruhák kiosztása, igények realizálása (két napja nincs meg a hajráfod, most anélkül kell oviba menned, a „star worsos” pólódat tegnap tetted el láb alól egy felrázott ketchup felnyitásakor...) a viták kedves, gyors, ésszerű mederbe terelése, lezárása (ki kit lökött félre a fürdőszobaajtóból), a kiloccsant müzlik felháborodással vegyes feltörlése, aztán ki az ajtón mert elkészünk! Ilyenkor még a kapuból is futás vissza egy otthonfelejtett tornazsákért, egy fehér pólóért, ami a tornazsákából kimaradt és még a szárítón van vagy magáért az iskolatáskáért, mert elsős fiainak kisebb gondja is nagyobb annál, hogy van-e nála táska. A délutánt nem is emlitem: logisztikai bravúr a zeneiskola, az iskola, az óvoda és a számos edzésidőpont figyelembevételével. És mi lenne, ha egyik reggel azzal kelnék, hogy srácok, tiétek a pálya, pár nap pihenőre van szükségem?!

TUDATOSSÁG

Bár lehetetlennek látszik, mégis tetszik, hogy az én amerikai pótmá-

mám milyen tudatosan figyelt magára. Azt mondta, eddig, ne tovább. Mikor a nők felszabadulásáról hallok, azt hiszem, leginkább arra buzdítanak, hogy gyökeresen rázzuk le a divatjamúlt háztartási és gyermeknevelési stressz-szeinket, a vele járó nem csekély felelősséget, és végre bontakozzunk ki azzá, amik „valójában” vagyunk. Számos kísérlettel és adattal alátámasztják, hogy a nők remek érzékkel nyúlnak a pénzhez, az üzlethez, és kiválóan meg tudnak állni saját lábukon, önállóan. Nem kevesen vannak, akik bedőlve ennek a hívásnak, gubancos stresszel teli családi állapotuktól, vagy inkább maguktól menekülve belevágnak idejekorán a nagy életnek. Állást vállalnak, iszonyúan elfoglaltak lesznek és megkértszerezik a kint, a szorongást, amit addig cipeltek vállukon. Meglehet, felszabadult nő vagyok. Ez itt a 21. század. Tehát felszabadítva érzem magam, hogy ne külső nyomásra cselekedje, hanem belső szabadságból. Anya vagyok, része egy családnak, egy otthonnak. Tehát elsősorban szemügyre veszem, hogy mi adott, amin nem változtathatok. Gyermekeim száma és életkora. Tehát bátran szembenézek azzal, hogy minimum két állásom van. A háztartás és a gyermeknevelés. Amíg kicsik a gyerekek, szűkebb körben tudok csak mozogni: egy-egy gyermek nélküli bevásárlás, egy-egy este a férjemmel kettesben lehet az elérhető cél. Nem kevés összpontosítást és energiát igényel, ha szeretnénk rendszeresen mozogni, sportolni, vagy elolvasni egy jó könyvet. Eljutni a fodráshoz, megnézni egy filmet vagy meghallgatni egy előadást, vagy egyszerűen csak kialudni magam úgy igazán. Ezek apróságnak tűnhetnek, pedig hosszútávon nagyon fontosak. Ha már nagyobbak, és nem szorulnak folyamatos figyelemre, akkor tágabb kört is pásztázhat a szemem. De a felelősség még ott a vállamon. Ha mindig friss árut teszek a család elé, ha gondosan ügyelek, mit, hol,

mennyiért vásárolok, ha csak házi tejet adok a gyerekeknek, ha környezetbarát mosóport használok, ha igényesen látom el a háztartást... ez mind idő és figyelem és energia.

MOZGATÓRUGÓK

Mikor mindent mérlegelve úgy döntök, hogy mint 21. századi nő, kilépek a gyermekeim és a családom biztonságos bűvköréből, jó, ha látom, mi az én mozgatórugóm. Mert önmagában kevés, hogy felszabadított nőnek érezzem magam.

Lehet, hogy prózai okok vezetnek arra, hogy részdőben, vagy egészen munkába álljak: pénz kell a családnak, vagy a munkaviszony megléte szükséges. Akkor is jó, ha számot vettek azzal, mit veszítenek a gyerekek és a család azzal, ha kilépek eddigi szerepkörömből.

Ha nem ez az elsődleges indok, az is lehet, hogy egész egyszerűen ehhez, hogy jó szívvel, odaadó lélekkel húzzam a család szekrényének rajtam nyugvó rúdját, az kell, hogy időről időre levessem háztartásbeli köntösömet, és „világot” lássak. Ha megvan rá a lehetőségem, mindenkinek jót teszek, mert talán éppen a fásultság és unottság elől térek ki ezzel, új lendületet, friss lehetőséget adva ezzel a családi tűzhelynek is.

De az is lehet, hogy van egyszerűen bennem valami, ami kikívánkozik, valamilyen tehetség, hivatás, vagy küldetésstudat, és amíg ez a palackba van zárva, addig nem töltöm be azt, amire Isten megalkotott. Neki kell vágnom, hogy ne zárja el semmi azt az utat. De ilyenkor is tudnom kell, hogy nem lesz könnyebb, ami már rám van bízva.

ÖRÖM

Legerősebb belső védelmem és erőforrásom lehet az öröm, amit minden nap átélhetek az egyszerű hétköznapi apróságokban. Ha nekem ez a lendületforrás megadatik önmagában a családi tűzhely körül, boldogan végezem. Hiszen a nők évszázadában azt is bátran vállalhatom, hogy én így jól érzem magam, helyemen vagyok. Azért, mert a világ felajánlja, hogy megőrzi gyermekemet, amíg én fontos dolgokat teszek, azért nem kell feladnom ezt a klasszikus felfogású anyaságot.

De azt is bátran vállalhatom, hogy nem vagyok fáradhatatlan. Zaklatott vagyok a monotóniától és az örökös

víz passzírozásától. Folyton ugyanazok a feladatok, reménytelen magasságú mosatlan ruhahalmok, végeláthatatlan rakodni-, vasalni-, takarítanivaló várnak rám. És ha teszem a dolgot becsülettel, biztos lehetek benne, hogy a látszata igen kevés. Ha érzem, hogy utolsó órája ez bennem az „otthonülésnek”, akkor nem szabad haboznom, új utat kell keresnem. Tudatosan vállalom, hogy valamit változtatok.

AKÁR A GYEREKEK

A gyermekeken oly könnyen látható, mikor jutnak el egy ilyen „muszaj változtatni” pontra. Egyik fiammal éreztem ezt: borzasztó terhesé vált neki a szolfézs, a hangszerórák és a velük járó vizsgák csak stressznek és nyűgnek voltak forrásai, csúfolták az osztályban a beszédhibája miatt, a baráti trióból- ami éltette- időről időre kiszorult, sportban kenterben vágta az öccse, a tanulás nem volt érdekes és semmiképpen sem volt sikeres... Ilyenkor örülhetek, ha apró részleteket megtudok az ő szorongásaiból. Legtöbbször ellenben csak a végeredmény jut nekünk és a család többi tagjának: az indokolatlan kirohanások, a másik kínzó macerálása, bosszantása, püfölése. És amikor már alig tolerálható a feszültség és már többen vannak, akik pszichológusra szorulnak, mint akik éppen nem, akkor biztosan kell valamin változtatni. A család szerves egység, egy biztosan feszülő pókháló. Ha valamelyik szál nagyon gubancos és meggyengül, terepszemlét kell tartani. A terepszemle alapvető és első eleme, hogy ellenőrzöm az egész háló főfelüggését. Mert ha az Ég felé biztos a kapocs, akkor legalább, a kiindulásból nagy baj nem lehet. Ha én gyengülök meg, aki az egyik erős, központi szál vagyok, akkor kiutat, új erőforrást kell keresnem. Még ha én jobban titkolom is feszültségeimet, jobban rejtőzködöm gondjaim elől, mint a gyermekeim, az én mozdulataimon, mondataimon éppen úgy érződik lelkiállapotom.

A nők évszázadában talán még inkább érthetjük a tudatosság, elgondolkodás, az elrendezés évszázadát is. Ha arra szabadulok fel, hogy magamba nézsek bátran és szabadon, akkor olyan ember, olyan nő leszek, akit Isten saját képmására alkotott.

Bodó Marcsi (A Szív 2010. január)

Hóvirágok

Fehérszoknyás hóvirágok állnak
Asztalomon a váza peremén
Csintalan és huncut mosolygással
Játszogat a friss tavaszi fény.

Hányat aludtunk, míg eljöttetek?
Ugye, most már itt is maradtok?
De sötétek voltak az éjszakák
Fényetek nélkül s messzi partok
Nélkületek csupaszok, soványak!
Ti hozzátok apró szívetekben
Az új dalt, mire erdők várnak
S megváltatlan, hó-korbácsolt mezők,
Pendelytelen, ázott kicsi bokrok,
S testvéreink, szóltan szenvedők!
S ti dobtok színes, kacagó csokrot
Fecskétlen, borús ereszeinkre.

Isten mézet önt nyelvetekre
S új ígéket szól a boldogságról.
Ezüst kürtötök dala megtisztít
A könnyektől, gondtól, manóktól.
Mezítlen lábbal futtok szívünkben.
A hold éjente pufók s kerek,
Ágról-ágra ugrik és a földben
Indulnak csöpp tavaszi erek!
Olvad a hó s a ritkás dombokon
Itt-ott kiüt már a zöld moha,
Bimbót dajkálnak menyecske-ágak
S vitorlást sok vidám pocsolya!

Holnap már a levelek bomlanak,
Aranyhajuk fészülik a fák –
S tavasz folyójában kis szoknyájuk
Térdig felhúzza jönnek
már az ibolyák...

Pusztas Sándor

„Az Övéi is megtagadták”

Zalai Hírlap 2001. aug. 25

Egy hithű szerzetes, aki harminc évig esztergályosként dolgozott

Hálaadó misét tartottak Szombathelyen a tíz éve elhunyt ferences rendi szerzetes, Páter Kerubin tiszteletére, aki egész élete során az apostoli életvitel egyik példamutató személyisége volt.

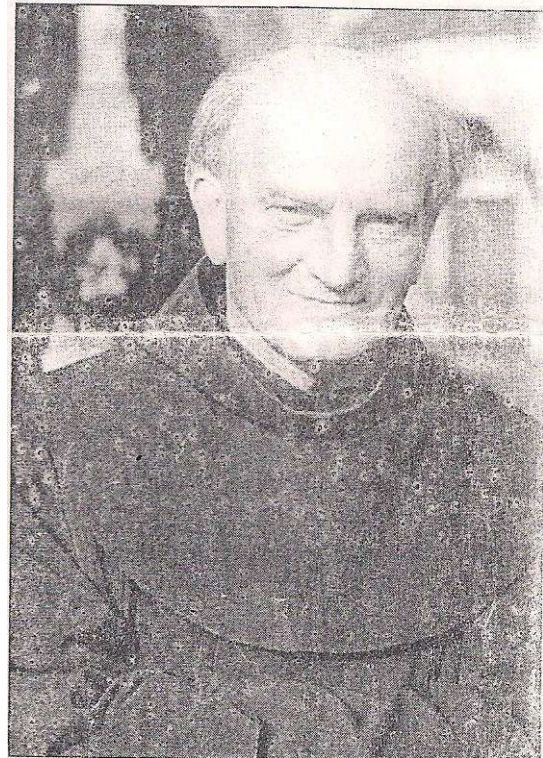
Zsiga Sándor néven 1917-ben született egy számadó juhász hetedik gyermekeként. Egy évvel később árvasorsra jut, édesanyját a spanyolnáthajárvány ragadta el. A kisleány Csonkahegyhátról Nagykanizsára, nevelőszülőkhöz kerül. A család indíttatásából adódóan – az érettségi vizsgák megszerzését követően – 1937-ben lép be az evangélium hirdetésében élen járó ferencesek rendjébe. Négy évvel később pappá szentelik, s a világháborúban mint táborigazgató végzi szolgálatát. 1945 után visszatér a rendbe, s Szombathelyen folytatja hittanári munkáját.

„Az ifjúság körében kifejtett munkája hatalmas tömegeket vonz, olyannyira, hogy az akkor szerveződő úttörőmozgalom is lehetetlenné teszi” – mondja róla a család egyik tagja, a vasi megyeszékhelyen élő Zsiga Tibor, aki hozzáteszi még: „Az ÁVH nyomozni kezd utána. Ő az üldöztetések elől Kecskemétre menekül, és Zsigó Andrásra változtatja nevét.”

1950-ben az akkori hatalom az egyház ellen összehangolt támadást indít. A rendeket felszámolják, az apácákat és szerzeteseket internálják. A ferenceseket Hatvan városában vonják össze, ahol egy spontán rendezvényen provokatív elemek úgynevezett népellenes jelszavakat skandálnak. Az ÁVH a szó szoros értelmében szétveri a tömeget, majd a szerzeteseket, így Páter Kerubint is eljárás alá vetik. „Sándor bátyám ott sem volt a helyszínen, hiszen egy temetésre kérték ki. Ennek ellenére lázításért 8 évre elítélik. A váci börtönbe kerül, ahol kitanulja az esztergályos szakmát” – teszi hozzá Zsiga Tibor. Hat év után amnesztiával szabadul. Vissza akar menni a rendbe, ám a meghurcoltatástól való félelem miatt nem veszik vissza. Mint Szent János mondja 12. versében Krisztus meghurcoltatásáról és szenvedéseiről: „Tulajdonába jött, s az övéi megtagadták”. Életének igazi tragédiája tulajdonképpen ekkor kezdődik: az Assisi Szent Ferenc regulához tartva magát Nagykanizsára megy, s vasesztergályosként a '80-as évek elejéig az ottani olajipari gépgyárban dolgozik három évtizeden keresztül. A diktatúra halványulásával a '80-as évek elején a rendek újrászerveződnek, s Páter Kerubinnak is megadatott a lehetőség, hogy visszatérjen a ferencesekhez. Zalaegerszeg olai városrészében Bánk atyával együtt megalapítja az ottani rendet.

Zalaegerszegről Esztergomba kerül, élete utolsó éveit ott tölti. 1991-ben lelke a mennyországba távozik. Teste az esztergomi altemplomban nyugszik.

Gyuricza Ferenc

Keresztúton

Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szerettem?
Roskadva, remegve, föl, egész a célig?
Reszketni, remegni az Olajfa-kertben?
Akkor is, ha szíved ezer sebből vérzik?
Elhagyatva lenni, egyedül a bűnnel?
Tudod-e karodat szélesre kitérni?
Szemben a Halállal, szemben a közönnyel?
Az egész világerő áldozattá válni?
Adnád-e kezdetet szorító kötélnek?
És tudsz-e pihenni úgy a kereszten,
Arcodat a gúnynak, lenéző köpésnek?
hogy örvendezz rajta: mindig ezt kerestem?
Tudsz-e mellém állni fojtogató csendben?
Tudsz-e mellém hágni? A helyembe lépni?
Az ostorozásnál eltakarnál engem?
Magadat feledve életemet élni?
Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szeretlek?
Egészen eltűnni, elmerülni bennem?
Tudsz-e tűrni értem, hordani keresztet?
Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szerettem?

Szent-Gály Kata

Hétköznapi liturgiák

Hazavinni a gyertyákat Gyertyaszentelő Boldogasszony

Hagyományosan a karácsonyi idő február 2-án Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepével fejeződött be. Ma ezt a liturgia így nevezi: „Urunk bemutatásának ünnepe”. Korábban a mezőgazdaságban ez fontos ünnep volt, mivel ezen a napon vették fel a béresek és a cselédlányok szolgálatukat. A keleti egyház ezt a találkozás ünnepének nevezi. Simeon és Anna találkozik a templomban Máriával, Józseffel és gyermekükkel. Simeon karjába veszi a gyermeket, és megénekli a világosságot, amely ebben a gyermekben felragyogott világunk számára.

Számomra ennek a napnak rituáléjához tartozik, hogy meghallgatom Johann Sebastian Bach „Ich habé genug” kezdetű kantatáját Dietrich Fischer-Dieskau előadásában. Ebben a Bach-kantatában a bibliai Simeont halljuk, aki meglátja a gyermekben az Üdvözítőt, és most már „megelégedett”, és bekében eltávozhat. Ezzel a csodálatos zenével végződik számomra a karácsonyi idő. Arra hív engem, hogy felfogadjam Krisztust a szívembe, és Vele együtt járjam az év hétköznapijait.

Ezen a napon gyertyát szentelnek és gyújtanak a szentmise elején. Ezekkel vonulnak be a sötét templomba, és aztán a szertartás végeztével hazaviszik őket. Ha lehetséges, ezen a napon vegyen részt az Eucharisztia ünneplésében, és vigye haza magával a szentelt gyertyát. Ha lehetséges, gyújtson meg tudatosan egy gyertyát lakásában. Talán van otthon egy Mária-szobor vagy egy Mária-kép. Tegye az égő gyertyát a kép elé. Mária számunkra jelkép. Máriához hasonlóan nekünk is hordoznunk kell a világban Jézus Krisztus világosságát. Általa világosabbá és emberibbé kell válnia ennek a világnak. Bízson abban, hogy Ön is hordoz önmagában világosságot, és Ön is világosság. A gyertya azt akarja megmutatni, ki is Ön valójában: egy fény, amely felragyog az emberek szívében.

Aldja meg a gyertyát, amelyet lakásában meggyújt. Megáldani azt jelenti, hogy szavakat mond, amelyek kifejezik a gyertya lényegét. Ezt a következőképpen teheti meg: „Irgalmas és jóságos Isten, áldd meg ezt a gyertyát, amelyet Urunk bemutatásának ünnepén meggyújtunk. Fénye hozza világunkba és hétköznapijainkba Jézus Krisztus fényét, hogy világosságod mindennapi

tevékenységünkben is körülvegyen és megáldjon bennünket. Fényed, amely felragyogott Jézus Krisztus születésekor, világítsa be sötétségünket. Hozzon fényt munkánkba, hogy általa világosabbá váljék a világ. És add, hogy megérezzük ebben a fényben szereteted melegségét, hogy mindenben, amit teszünk vagy mondunk, szeretetedet vigyük a világba. Így világítson ez a gyertya, melegítse fel szívünk és világunk hidegségét, Krisztus, ami Urunk által. Amen.”

Fény-rituálé,

amely életünk sikerét ígéri: Üljön le egy gyertya elé, és gyújtsa meg óvatosan. Biztosítsa magát ezzel az egyszerű rituáléval arról, hogy Isten világossága felragyog élete felett, és azt ígéri, hogy élete sikerülni fog. Természetesen tisztában van vele, hogy élete sikere nem a gyertya meggyújtásától függ.

De azért, hogy figyelmesen gyújt fényt, azt fejezi ki, hogy élete Isten ígérete alatt folyik: „Nem hagyalak el, amíg véghez nem viszem, amit megígértem neked” (Ter28,15).

Nézzon bele a fénybe, és hagyja, hogy ez a fény átjárja lelke minden mélységét.

Nézzon lelké elzárt zugaiba, amelyekben elrejtve meghúzódik minden elfojtott és elnyomott.

Nézzon bele szomorúsága sötétségébe, félelmébe, kétségébe, bizonytalanságába és ürességébe.

Képzeld el, hogy a gyertyának ez a meleg, gyengéd fénye mindent megvilágít Önben.

A fényben Isten szeretete járja át. Nem ítéli el. Azt közvetíti Önnek: minden megtörténhet Önben. De minden át is alakulhat a fény és a szeretet

által. Ennél a rituálénál egyáltalán nem az a lényeg, hogy sokat gondolkodjunk. Egyszerűen hagyja, hogy a fény átjárja Önt. Talán akkor megérzi majd, ahogy a szíve felmelegszik, ahogy belé áramlik a szeretet, és azt közvetíti Önnek: minden jó. Talán vágyak keletkeznek Önben, vagy kívánságok, esetleg meg nem élt oldalai tárulnak fel. Ez néha fájdalmas lehet. Mégis jó, ha a gyertya fénye érintkezésbe hozza Önt vágyaival. Ez azt mutatja, hogy élete nem olyan szűk és nem olyan üres, mint ahogy ezt néha megtapasztalja.

Az Ő fénye van Önben. Mindent meg szeretne világítani, gyógyítani, és mindent szeretettel és reménnyel szeretne eltölteni.

Nagyböjt: tea-rituálé

Egyre több ember próbálja meg a böjtöt, amit az egyház korábban szigorúan a Húsvét előtti és a Karácsony előtti időre írt elő. A gyógyászat újra felfedezte a gyógyböjtöt. Ha van bátorsága, jó lenne egyszer egy héten át böjtölni, és csak vizet, teát és zöldséglevest inni.

A böjti héthez rituáléra van szükség. A böjt kezdetét a tisztítórítuálé vezeti be. Meg kell tisztítani a belet, vagy gyümölcscsel, savanyú káposzta lével és glaubersóval, vagy beöntéssel. Azután következik maga a böjt rituáléja. Lemondok minden szilárd ételről, és naponta csak legalább három liter vizet, teát vagy zöldséglevest iszom.

A böjt lezárása is meghatározott rituálé szerint történik. Megtöröm a böjtöt azáltal, hogy lassan megeszek egy almát, vagy lassan elrágcsálok egy száraz kenyert.

A böjthöz szükség van a rituáléra, hogy tudatosan hajtsam végre, és ne csak egyszerűen eszközként használjam, hogy leadjak néhány fölösleges kilót. Sok formája van a böjt gyakorlásának a nagyböjtben. Kijelölheti a pénketet böjti napnak, olyan napnak, amelyen csak gyümölcsöt eszik, és teát iszik. Mások a vacsorát helyettesítik teaivással. Egészen mindegy, melyik forma felel meg Önnek, alakítsa a teaivást rítussá. Ne csak úgy melleleg igya a teát. Figyelmesen készítse el a teát. Gyújtson meg egy gyertyát. Ha akarja, tegyen fel zenét, amely jót tesz Önnek.

Vagy csak hallgassa egyszerűen a csendet. És aztán kortyonként igya a teát. Élvezzen minden kortyot, és benne a gyógynövények bölcsességét, amelyeket a tea tartalmaz. Így nem gyötrelmesnek fogja megélni a böjtöt, hanem a szabadság és az élvezet egyik módjának.

Nagyböjt: lomtanítás

A nagyböjt a belső szabadság megedzésének ideje. Ezt gyakorolhatjuk evésnél és ivásnál, ha tudatosan lemondunk az alkohorról vagy a húsról. De vonatkozhat az időnk és napjaink beosztására is. Nagyböjtben tudatosan átnézhetjük egyszer naptárunkat, és átgondolhatjuk, mit tudunk valahol törölni. Biztosan találunk néhány időpontot, amivel mi magunk terheljük önmagunkat.

A nagyböjt olyan, mint a test és a lélek tavaszi nagytakarítása. A testet a böjttel salaktalanítjuk, a lelket pedig a több idővel és a csenddel.

Am a tavaszi nagytakarítás lakásunkra is vonatkozhat. Apátságunkban van egy közös délutánunk, amikor mindenki igyekszik megszabadítani saját celláját a fölösleges dolgoktól.

Szent Benedek azt ajánlja nekünk szerzeteseknek, hogy a nagyböjt kezdetén állítsunk fel egy edzéstervet, mi mindent akarunk ebben a hét hében gyakorolni, hol akarunk többet imádkozni, kevesebbet beszélni, intenzívebben meditálni, és figyelmebben az emberek felé fordulni.

Gondolja át Ön is, milyen elhatározást tesz ebben a nagyböjtben. És állítson fel egy programot. A nagyböjt célja, hogy begyakoroljuk a belső szabadsá-

got mint alaptartást. Am az út felé nehéz rituálékon át vezet.

Lomtanítsa idejét. Válogassa át időpontjait, amelyeket betervezett. Gondolja át, hogyan lomtanítja idejét, és hol iktat be tudatosan rituálékat, amelyekben önmagára talál, amelyekben kilép mindennapjaiból, és belemerül a csend világába, Isten világába.

Milyen rituáléval akarja kezdeni a nagyböjtben a napot?

Milyen rituáléval akarja befejezni? Mikor akar időt találni a csendre, a meditációra és az olvasásra?

Lomtanítsa lakását.

A nagyböjtben mindenekelőtt azt kell megtisztítanunk, ami gondolkodásunkat homályosítja el. Ehhez tartozik lakásunk is. Néha nem hagy bennünket lélegezni. Érezni fogja, hogy a lomtanítás megszabadítja Önt. Járja végig egyszer egészen tudatosan helyiségeit. Nézze meg pontosan, hol zsúfolt túlságosan a lakása. \ Most ez jó lehetőség arra, hogy végigjárjuk egyszer házunkat, és átgondoljuk, mit adjunk tovább, vagy mitől szabaduljunk meg.

Kérdezze meg önmagát: Mit vettem az elmúlt évben kezembe? Tényleg szükségem van még rá? Vagy sokkal jobban érezném magam, ha ezt kitenném a házból? Mit tudok eljándékozni? Mitől szabadulok inkább

meg?

Természetesen nem mindig könnyű megválni a megszokott dolgoktól. Ilyenkor félelmek keletkeznek: talán egyszer még szükségem lesz rá. De házunk tavaszi nagytakarítása lelkünknek is jót tesz. Megszabadítjuk magunkat a külső dolgoktól való függéstől. Szabadabbnak érezzük magunkat. És újra lélegezni tudunk lakásunkban. Éppen azoknak a helyiségeknek a megtisztítása, amelyek tele vannak tömve felesleges dolgokkal, válhat annak képévé, hogy lelkünk eldugott helyiségeit is ki kell söpörnünk.

Kidobjuk magunkból a keserűséget, a negatív érzéseket, amelyek bizonyos emberekkel szemben lera-kódtak bennünk, az elmúlt sérülések minden szemetét.

Így a tavaszi nagytakarítás után nemcsak a házban, hanem lelkünkben is sokkal jobban fogjuk magunkat érezni.

Egyszerűsítse a nagyböjtben étkezését. Végezzen ekkor is rituálét a reggelinél, az ebédnél és a vacsoránál. Hogyan akarja alakítani az időt, amikor eszik?

Az egyszerű étkezés rituáléja, amelyet tudatosan lassan élvez, jót fog tenni Önnek, és egy új érzést nyújt az ünnepi étkezés élvezeténél, ami Húsvétkor vár Önre.

Szelíden, mint a szél

Szökén, szelíden, mint a szél,
feltámadtam a világ ellen,
dúdolvva szálltam, ténferegtem,
nem álltam meg -
nem is siettem,
port rúgtam, ragyogtam a
mennyben,
cirógattott minden levél.

Szökén, szelíden, mint a szél,
minden levéllel paroláztam;
utamba álltak annyi százan
fák, erdők, velük nem vitáztam:
-fölnyenesen, legyintve szálltam
ágaik közt, szép suhanásban,
merre idő vonzott s a tér.

Szökén, szelíden, mint a szél,
nem erőszak s akarat által,
ó, szinte mozdulatlan szárnyal

áradtam a világon által,
ahogy a sas körözve szárnyal:
fény, magasság sodort magával,
szinte elébem jött a cél.

Szökén, szelíden, mint a szél,
a dolgok nyáját terelgettem,
erdőt, mezőt is siettettem,
s a tüzet - égjen hevesebben,
ostort ráztam a vetésekben:

-így fordult minden vélem
szemben,
a fű, levél, kalász is engem
tagad, belémköt, hogyha lebben,
a létet magam ellen szítom én.

Szökén, szelíden, mint a szél;
nem lehetett sebezni engem:
ki bántott - azt vállon öleltem,
értve-szánva úgy megszerettem,
hogy állt ott megszegyenítetten
és szálltam én sebezhetetlen:
-fényt tükrözök csak, sár nem ér.

Szökén, szelíden, mint a szél,
jöttömben csendes diadal van,
sebet húsít fényes nyugalمام,
-golyó, szurony, kín sűrű rajban
süvített át, s nem fogott rajtam,
s mibe naponkint belehaltam,
attól leszek pusztíthatatlan,
s szelíden győzők, mint a szél.

Váci Mihály

Bemutakoznak kerületünk papjai

Bolla István - Zalaszentbalázs Plébánia plébánosa

Néhány mondattal szeretnék bemutatkozni az Alsóvárosi Harangszó olvasóinak. 1968. október 31-én születtem Nagykanizsán, a reformáció világnapján. Édesanyám Erdélyben született, a II. világháború alatt a nagyszüleim szó szerint átmenekültek az anyaországba, s hosszú vándorlás után a család a S o m o g y m e g y e i Pogányszentpéter községben talált otthont. Édesapám a s z o m s z é d k ö z s é g b ől, Iharosberényből származott.

Van egy öt évvel idősebb bátyám, aki már húsz éve él boldog házasságban.

Az általános iskola alsó tagozatát édesapám szülőfalujában végeztem, a felső tagozatot azonban már Nagykanizsán jártam, mivel a család a „városba” költözött. Nehéz volt az új környezetbe beilleszkedni. Mindig jó tanuló voltam, ezért tanulmányaimat a Landler Jenő (ma: Batthyány) Gimnáziumban folytattam. Ott érettségiztem 1987-ben.

Az igazi nehézségek azonban akkor kezdődtek. Eredetileg orvosnak készültem, de végül lemondtam erről a tervemről. Érdekelt az irodalom és a történelem is, sőt gimnázium utolsó évében a vonzalom még inkább erősödött, mégis a gödöllői Agrártudományi Egyetemre adtam be a jelentkezési lapomat. A sikeres felvételi után egy évig előfelvételiként szenvedtem a Varsói Szerződéshez tartozó Magyar Néphadsereg állományában, Baján.

Gödöllőn másfél évig voltam, közben felvettek az ELTE biológus szakára, de azt a szakot el sem kezdtem. Egy belső szellemi bizonytalanság jellemezte ezt a korszakot: *valaki* a lelkem mélyéből folyamatosan, szelíden azt tanácsolta, hogy *teljesen másképp* kell az életemet folytatnom. Ez a felismerés vezetett el megtérésemhez, 1989-ben.

Gyermekkoromban nem kaptam vallásos nevelést. Nagymamám elvitt ugyan templomba, de ez teljesen megszűnt, amikor a család Nagykanizsára költözött. Ha visszagondolok életem e szakaszára, akkor azt az istenkeresés szóval jellemezhetném: én kerestem Őt, s ezért iratkoztam be civil hallgatónak a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Teológiai Karára.

Őt csodálatos évet töltöttem az egyetemen. Új szellemi horizontok tárultak fel, nagyon sokat olvastam, szenvedélyes vitákat folytattunk az évfolyamtársaimmal és más karok hallgatóival. A diploma megszerzése után Budapesten maradtam, de egy év múlva visszaköltöztem szülővárosomba.

Ha a papi hivatásról kérdeznék, mindig elbizonytalanodom. Nem részesültem semmilyen misztikus tapasztalatban, amely arra készítetett volna, hogy azonnal ezt a hivatást válasszam: döntésem inkább egy folyamatos szellemi- lelki érlelődés eredménye. Egy döntés meghozatala, egy elkötelezett, feltétel nélküli

„Igen” kimondása (akár egy házasságban vagy barátságban) nem történik meg azonnal: sokszor az ember csak évekkel később fogja fel a legegyszerűbb szavak értelmét. 2001-ben kértem felvételemet a Kaposvári Egyházmegye kispapjai közé, három évet töltöttem a budapesti Központi Szemináriumban, 2004. június 26-án szentelt Balás Béla megyéspüspök.

Szentelés után egy évig voltam plébániai kormányzó Fekete István szülőfalujában, a Somogy megyei Göllén. Szép emlékeket örök erről a helyről, papi pályám első állomásáról, hiszen a legapróbb eseményt is az újdonság varázsa vette körül. Majd következett a nagy kihívás: megyéspüspököm 2005 őszén Rómába küldött tanulni. Három csodálatos évet töltöttem a Gergely Egyetem filozófiai karán, 2008 augusztusától végzem szolgálatomat Zalaszentbalázson.

A papi hivatás lényegét – számomra – a „szolgálat” szó fejezi ki a legszemléletesebb módon. Az a szolgálat, amely nem szolgálalkú, hanem hiteles, *látattja* Jézus Krisztust nemcsak a liturgiában, hanem a mindennapi életében is. Abból a küldetésből táplálkozik, amellyel az Atya küldte a Fiút a világ megváltására. S ezen „hangzatos szavak” nemcsak a lelkipásztori munkában adnak erőt, hanem az élet „prózaibb” eseményeiben is, amikor pályázatot kell írni vagy a diplomák felújításának menetét kell megtervezni.

Amit csak teszel

Amikor éhes voltam, ennem adtál,
Amikor szomjas voltam, innom adtál.
Amit csak teszel a legutolsóknak testvéreim közül, nekem teszed azt, Lépj be most Atyám házába.
Amikor hajléktalan voltam megnyitottad ajtódat,
Amikor mezítelen voltam, nekem adtad ruhádat,
Amikor fáradt voltam, segítettél, hogy nyugalmat találjak,
Amikor aggódtam, minden félelmemet elcsitítottad,
Amikor kicsi voltam, olvasni tanítottál,
Amikor magányos voltam, szeretetet adtál,
Amikor börtönben voltam, eljöttél a cellámba,
Amikor betegágyon, törődtél szükségimmel,
Idegen országban otthont teremtettél nekem,
Mikor alkalmazást kerestem, állást kerítettél nekem,
Amikor megsebeztek a csatában, bekötötted sebeimet,
Amikor megértő kedvességet kerestem, kinyújtottad kezéd,
Amikor kigúnyolt, megsértett néger, kínai vagy fehér voltam, Hurcoltad keresztem, Amikor öreg voltam, vetted magadnak a fáradságot, hogy rám mosolyogj. Amikor nyugtalan voltam, meghallgattál és törődtél velem, Láttál köpésekkel és vérrel elborítva, S fölismerted vonásaimat, bár mocskos izzadság fődte el, Amikor kinevettek, mellém álltál, Amikor boldog voltam, megosztottad örömeimet.

Teréz anya

Irodalmi melléklet

Két anya

A gyermek szép volt és egészséges. A bába azt mondta, ilyen gyerek még nem jött ki a keze alól, de a bába anynyiszor mondta ezt már, hogy ő maga sem hitte. De az anya hitte, az apa hitte, és a bába a járandóságon felül még egy választási malacot is kapott, igaz, a legkisebbet.

És a másik gyerek is szép volt és egészséges. A csodálatos az volt, hogy ez a két gyerek úgy hasonlított egymáshoz, mint két tojás, pedig nem egy anyától születtek...

Ilyesmi előfordul.

Ugyanez a bába azonban itt nem mondott semmit a gyereket illetően, csak komoran állt az ágy mellett, és nézte a másik asszony lázas, cserepes szájaszélét.

- Ha nem lennél beteg, azt mondanám, ledolgozod, de ki tudja, mikor állsz lábra? Addig adhatnál egy libát.

- Nem az enyéme a libák - sztopta a leány.

A bába felfortyant.

- Hát, a tűz égesse meg azt a bitangot, ha már szégyenbe döntött, fizesse meg, vagy úgy kinyitom a számat, hogy a felesége is meghallja. - És bevágta az ajtót.

A bába öreg volt, és annyi szennyest látta már a világnak, hogy beledurvult, mint a kéz a kötörésbe, de talán mégse csinált volna patáliát, ha ez az asszony megmarad. De nem maradt meg. A láz váratlanul felcsapott, és elégette.

A bába tehát elment ahhoz a másik házhoz, tele bosszúval, annál is inkább, mert az ajándékmalac fogta magát és megdöglött.

Gondolkozott, hogy kinyissa-e hát a száját, de mivel könnyűnek látszott az eset, és azon a szegény halott lányon már úgysem lehet segíteni, elhatározta, hogy két malacért - de egészséges két malacért - inkább hallgat.

A férfi úgy fogadta, mintha egy csúnya, nagy varangy totyogott volna a szobába, utálkozott, de az utálat önmagának is szólt.

- Na, mi van, Gerebné?
- A Nacának vége.
- Hallottam, szegény...
- Aztán - nem azért mondom -, de a gyereken kívül nem maradt ott semmi, még nekem is adós maradt...

- Hát aztán? - öntötte el a méreg a férfit.

A bába arca olyan lett, mint a lárva, és szemei kegyesen a padlás felé fordultak.

- Nem jó az ilyesmit a feleségnek megtudni, ugye...

elapadhat a teje... meg a malac is megdöglött. Csak én tudom, meg az anyja... egyiket neki adnám, meg hát a gyerek is...

A férfi legszívesebben eltaposta volna a bábát, legszívesebben a haját tépte volna, vagy jó lett volna egy széket összetörni, de a méltóság is valami... meg a veszedelem is valami... azért csak suttogott:

- Ne zsaroljon... majd gondolkodom, de malacot, nem. Majd valami mást. Jöjjön máskor, most pedig menjen az asszonyhoz, az a maga dolga.

De az ilyen öreg bábát nehéz kiismereni. Az ilyen öreg bába nem fél az ördögtől sem, nem egy férfitől -aki végeredményben semmi más, csak férfi -, bement a fiatal anyához, és elmondott mindent.

Ezt hát leráztam - gondolta a férfi, ámbár nem volt nyugodt, és lelkiismerete megnyugtatóra bement a városba, ivott egy kicsit, és hatalmas ajándécsomagot vitt a feleségének.

Az asszony úgy feküdt, mintha viaszból lenne vagy alabástromból, akihez nem lehet hozzányúlni, mert eltörik. Ezt érezte a férfi, aki döbbenetben állt a csomagokkal.

- Valami baj van, Ágnes?

Az asszony szeme, mint a tört vizesüveg, és karja alig mozdul, amint a lába felé int.

- Már nincs.

És lábtól ott feküdt egyformán pályázva, egyformán tisztán, anygali üdén két egyforma gyerek.

A férj csak kitántorodott a szobából. Most már semmi akadály nem volt, hogy összetörje a széket, és annak se,

hogy a haját tépje. Annak se, hogy leigya magát és bátorságot véve újra be ne menjen asszonyához. Először úgy gondolta, hogy keményen „rendet csinál”, de a fekvő asszony, a fehér arc lefékezte.

- Hát, szóval... beismerem..., de most már vessünk véget ennek a komédiának.

- Nem.

- De ez a szégyen!

- Már nem az.

- Szépen visszavisszük... megfizetem nekik...

- Nem! Nem! A magáé ez is, és az enyém most már. Vagy elmegyek én is.

A férj könyörgött, rimázkodott, káromkodott, fenyegetett, végül odalépett az ágy végéhez, és Heródes-ként kinyújtotta kezét...

Az asszony meg se moccant. A csend, mint az ólom, s a férfi lassan süppedt össze, mint a májusi hó.

- Melyik az? - hörögte, aztán kitántorgott a szobából, mert az asszony nem válaszolt. Aztán elköltöztek idegen vidékre. A bába megkapta a malacot, s a halott anyja a pénzt. Lehet, hogy hallgattak, lehet, hogy nem, de az új helyen mindenki nagyon szerette az „ikreket” - csodálatos! - még az apa is. Titokban elnézte őket, elnézegette, aztán megcsóválta a fejét.

Az asszony pedig hallgatott.

Hosszú, hosszú éveken át, amíg az egyik év háborút nem hozott a világra. Háborút, könnyet és vért.

S az egyik fiú elesett.

A házat megroskaszította a gyász, s a fehér könnyek nyomtalanul peregtek le a fekete gondolatok szárnyán.

Másnap együtt ült a két öreg.

Egyszerre emelték fel a fejüket, egyszerre simult össze a két szem, mondván, kérdve, kutatva.

Aztán a férfi lehajtotta a fejét.

- ...egyformán szerettem őket, elhiheted, aztán most már ne is mondd meg, Ágnes.

Fekete István

És mi élünk

Élni, élni, élni, élni...-élni kell!
Félni, sírni, könnyörögni, menekülni nem lehet!
Élni bátran, szembenézve, csak azért is, dacosan vagy összetörve!
Betegen és elhagyottan, városokban, börtönben vagy föld alatt,
szerelmessel együtt sírva, gyermekekbe kapaszkodva - élni kell!

Élni kell, mikor kimondják:-
"Rák!"-"Gümőkór!"
Élni kell és állni kell és nem lehet ott összerogyni, felzokogni!
Élni kell, ha tudatják:-
"Létszámfelveti!"
Élni kell, ha sziszegik:"Már nem szeretlek!"
Élni kell, ha zokogják Anyánk ágyánál:-"Későn jöttél!"
Élni kell, ha hirdetik:-
"Életfogytiglan!"

Élni kell, ha dob pergeti:-"Golyó által!"
Élni kell még, élni kell még pár óráig!

Élni kell, bár tudjuk jól,hogy a világon mindenütt halálunk készülő.
Élni kell, bár tudjuk azt, hogy most is, most is többen hálnak hasztalan és értelmetlen, mint ahány rózsa lehervad!
Élni kell, mikor tudjuk, hogy embereket most is ölnek!
Élni kell, mikor már sokszor érezzük: - nem lehet élni!

S élni kell, ha kuporgatva napot napra;
élni kell, ha könnyörögve, reménykedve: - egy tavaszt még!
Élni kell, ha tudjuk azt: alázat, szégyen
félelmünk és rettegésünk még egy évért, még egy évért!
Élni kell, így, alkudozva, megal-
kudva, mindenáron!

És mi élünk! Jaj, mi élünk! Így is, bárhogy, élünk, élünk!
Szembenézve, dacosan és összetörve, reménykedve,
betegen is, elhagyottan, városokban, börtönökben vagy föld alatt,
szerelmessel együtt sírva, gyermekekbe kapaszkodva - élünk, élünk!

Élünk, bár tudjuk, hogy most is többen hálnak
hasztalan és értelmetlen, mint ahány rózsa lehervad.
Élünk, élünk, bár sokszor már érezzük - nem lehet élni!
Mégis élünk, semmi másért, csak mert úgy szeretünk élni!
Élünk, jaj, mert úgy szeretjük, szeretjük az életet!
Mert annyira élők vagyunk, és annyira emberek!

Váci Mihály

Szemnyitogató

Magánkinyilatkoztatások és látomások

Napjainkban egyre többet hallunk magánkinyilatkoztatásokról, Mária-jelenésekről és üzenetekről. Újabb és újabb zárandokhelyek létesülnek, tömegek látogatják a hiteles vagy állítólagos jelenések helyeit. A zárandoklatok mindig a népi vallásosság megnyilatkozásai voltak: Máriát dicsérni, lélekben megújulni, közösen imádkozni dicséretes, az egyház ezt mindig támogatta, bár mindig óvott a túlzásoktól, alaposan kivizsgálta a látomásokat, állítólagos csodajeleket, üzeneteket. Az igazi hitet mindig meg kell különböztetnünk a sokszor babonás, mágikus hiszékenységtől. A régi népi vallásosság - a túlzások vagy babonás elemek keveredése ellenére is - igazi keresztény értékeket őrzött, és a hívő népet segítette Jézus misztériumainak megélésében vagy a Fiával együtt szenvő Mária mély tiszteletében. (Erdélyi Zsuzsanna pár évtizeddel ezelőtt megjelent „Hegyet hágek, lőtöt lépek” c. archaikus imádságyűjteménye az utolsó pillanatban mentette meg ezt a feledésbe merülő imavilágot.) De amikor így kiemeljük a helyes népi vallásosság, ezen belül is a katolikus Mária-tisztelet értékét, nem hallgathatjuk el a számtalan torzulást, babonás és mágikus szokásokat, a hamis jelenések és üzenetek burjánzását, nem is szólva a csalásokról, a népi hiszékenységet üzérkedésre felhasználók tevékenységéről. VI. Pál pápa Marialis cultus kezdetű dokumentumában figyelmeztetett a katolikus Mária-tiszteletben tapasztalt torzulásokra. És ezt nem csupán ökumenikus megfontolásból tette, hanem hitünk tisztaságának védelmében is. A természetfeletti hitet nem szabad összekeverni a babonás hiszékenységgel. Most az egyház tanítását és nagy misztikusok, továbbá modern teológusok véleményét követve néhány irányelvet ismertettünk a magánkinyilatkoztatások és látomások megítéléséhez. Ezeket a kritériumokat a hivatalos egyház és lelki vezetők alkalmazzák. (Vö. Giandomenico Mucci S.J., a La Civiltà Cattolica c. jezsuita folyóirat szerkesztője: Rivelazioni private e apparizioni, 2000.) Mindenekelőtt le kell szögeznünk a katolikus egyház biztos tanítását: a nyilvános kinyilatkoztatás az utolsó apostol halálával befejeződött. Isten az Ő Igéjében mindent kimondott. Jézus Krisztus az egész kinyilatkoztatás közvetítője és

teljessége. Ezt a hagyományos tanítást, amelyet annyira hangsúlyozott a XVI. századi nagy misztikus, Keresztes Szent

János, a II. vatikáni zsinat Dei verbum k. konstitúciója (2. és 4.

pontjában) újra kimondta: „A krisztusi üdvrend, mivel új és végleges szövetség, nem múlik el soha. Így a mi Urunk, Jézus Krisztus dicsőséges eljöveteleig már nem kell várnunk semmiféle új, nyilvános kinyilatkoztatásra.” Miután így a zsinatot idézte, A Katolikus Egyház Katekizmusa (KEK, 65-66) a 66. pontban hozzáfűzi: „A keresztény századok folyamán léteztek olyan kinyilatkoztatások, melyeket 'magánkinyilatkoztatásoknak' nevezünk. Némelyiküket az egyház tekintélye is elismerte, mégsem tartoznak a hitletémenyhez. Ezeknek a szerepe ugyanis nem az, hogy 'javítsák' vagy akár 'kiegészítsék' Krisztus végérvényes kinyilatkoztatását. Inkább abban segítenek, hogy mélyebben éljük meg egy adott történelmi korszakban. A helyes hitérzék az egyházi tanítóhivatal vezetésével képes megkülönböztetni és elfogadni azt, ami ezekben a kinyilatkoztatásokban Krisztus vagy szentjei hiteles jelzésének bizonyul az Egyház számára.”

A Katolikus Katekizmus e tömör irányadó pontjához fűzünk most kiegészítő megjegyzéseket.

1) Lehetőségek magánkinyilatkoztatások a lezárult nyilvános kinyilatkoztatások mellett, amint ezt az egyház történelme tanúsítja. A domonkos teológus, R Congar írja: „Ki tagadhatná, hogy a két Teréz (Avilai és Lisieux-i Szent Teréz), vagy Alacocque Szent Margit nem járultak jelentősen hozzá az egyházban Isten megismeréséhez? De hozzájárulásuknak, bármilyen volt is a visszhangjuk és termékenységük, csak úgy volt értéke, hogy megegyeztek a tanítás apostoli szabályával, és még ha azt felülmúlták is mélységükben, igazodtak a hierarchia tanításához. Ezért, a Szentlélektől meglátogatott hívek hozzájárulása megerősíti a hierarchia tanítását. .. De ez a hozzájárulás nem képvisel önmagában nyilvános tekintélyt, amely társadalmi kritériumot alkotna Isten népe életében az igazság egységében.” Tehát még egyházi jóváhagyással sincs olyan tekintélyük, mint a nyilvános kinyilatkoztatásnak. Kari Rahner is azt állítja, hogy az ilyen magánkinyilatkoztatások - látomásokkal egybekapcsolódva - lehetnek az egyház prófétái jellegének jelei, természetesen úgy, hogy az egyházi tanítóhivatal megkülönböztette a természetes jelenségeket a természetfölöttiektől.

2) Az egyházi tanítóhiva-

tal jóváhagyása tehát elengedhetetlen, és az egyház óvatossága, tartózkodása közzismert. A boldoggá és szentté avatások eljárásai alkalmával XIII. Benedek pápa óta a hierarchia gyakorlata különbséget tesz erények és karizmák között. Isten szolgálja szentté avatásánál az ítélet az erények hőies gyakorlására vonatkozik, pozitívan kizárva a jelölttel kapcsolatos látomásokat, jelenéseket és üzeneteket. Néha az egyház elismert magánkinyilatkoztatásokat (Pl. Jézus szavai Alacocque Szent Margitnak vagy Szűz Mária üzenete Soubirous Bernadette-nek). E szentek liturgiáját jóváhagyva mintegy nihil obstatot adott az egyház. A hívőknek ilyen esetekben is engedelmeskedniük kell az egyházi tekintélynek, jóllehet (a teológusok nagy többsége szerint) ezekben az esetekben nem beszélhetünk a szó szoros értelmében vett tévedhetetlenségről. (Vö. LG 25) A magánkinyilatkoztatásokkal kapcsolatban tehát a tanítóhivatalnak kettős szerepe van. Egyrészt negatív: megállapítja, hogy egy adott magánkinyilatkoztatás tartalma nem ellenkezik a nyilvános Kinyilatkoztatással, illetve az egyházi tanítással. Másrészt pozitív: elismeri a kinyilatkoztatás hitelességét és azt, hogy annak közlése az egyház javát szolgálja.

3) A magánkinyilatkoztatások hitelességének megkülönböztetésénél az egyház illetékes megbízottjai, erre kijelölt különleges bizottság szakemberei, először is a személy, a „látnok” pszichikai állapotát vizsgálják meg: milyen a lelki egyensúlya, milyenek az erényei stb. A lelki vezető is ítéletet mondhat erről pszichiáter bevonása nélkül. Bonyolultabb esetekben alaposabb vizsgálatra van szükség, hiszen illúzió, hallucináció, tévedés könnyen előfordulhat. Egy jeles teológus (A. Poulain) kimutatta, hogy még a szentek körében is lehetséges illúzió, tévedés. Poulain összeállított egy listát: harminckét szent, boldog, illetve Isten szolgálja esetében megmutatta, hogy magánkinyilatkoztatásaikba világosan tévedések csúsztak be. (Vö. Mucci SJ i. m. 22.) A nagy misztikus, Keresztes Szent János írta: „Nem lehetünk biztosak, hogy az isteni szót helyesen értjük, mert nem mindig lehetséges Isten üzenetei rejtett és többféleképpen értelmezhető igazságát pontosan érteni. Isten a mennyben van, az örökkévalóságból szól, mi pedig - vakok - a földön vagyunk, és csak a test meg az idő útjait értjük.”

A megkülönböztetés során másodszer a tartalomra kell figyelni. A lelki vezető megállapítja, hogy a „látók” által közölt üzenetek összhangban vannak-e hitünk tanításával. Milyen a vizsgált alany teológiai műveltsége? Valóban nem lehet megmagyarázni természetes ismeretekkel a „kinyilatkoztatás” tartalmát? Alázatos-e, engedelmes-e az illető személy, ha már előzőleg kizárt a beteges hallucináció?

Mindig megmarad a természetfeletti üzenet lehetősége, hiszen Isten különleges kegyelmeket, prófétai karizmákat adhat választottainak, ahogy a zsinat (LG 12,b) tanítja. Ezek hasznosak az egyházban, de „nem szabad vakmerően kíváncskodni rendkívüli adományok után, és elbizakodottan nem szabad tőlük remélni az apostoli munkáldoklás eredményességét”. Az egyházi vezetőknek tehát meg kell vizsgálniuk mindent, hogy az Istentől avagy a gonosz szellemtől jön-e az üzenet. Szent János írja első levelében

(1Jn 4,1): „Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a szellemeket, hogy Istentől származnak-e, mert sok hamis próféta rontott a világra.” Meg kell vizsgálni, hogy a Lélek adományairól van-e szó, avagy a gonosz sugallatáról, és a jót meg kell tartani (vö. ITessz 5,12 és 19-21).

Szükséges tehát a megkülönböztetés, hiszen még a nagy misztikusok lelki vezetőinél is előfordulnak tévedések, magyarázza Keresztes Szent János, amikor túlságosan vezetettjeik látomásaihoz tapadnak, és nem a tiszta (csupasz) hitben való épülésüket segítik. Egyes látomások pl. Jézus életének valamelyik mozzanatára, pl. szenvedésére vonatkoznak: a látók Jézust piros köpenyben szemléli vagy három szöggel a keresztre feszítve. A másik kék köpenyt és négy szeget lát. Ezek vagy hasonló részletek, amelyek nem szerepelnek az evangéliumokban, járulékosak, a lényegre nem érintik, hiszen az Úr nem történeti vagy archeológiai részleteket akart közölni a látókkal. A részletek függnek a kortól, a látók ismereteitől és műveltségétől, fantáziájától. Ezeket a természetes adottságokat Isten a természetfeletti közléseknél felhasználhatja, vagy valamiféle lényeges üzenet közlésekor, segítve a hit, remény és szeretet elmélyítését, Jézus misztériumának jobb átélését.

Szabó Ferenc

Érzem tehetetlenségemet

Vannak napok, amikor megbénít a tehetetlenség és kétségbe ejt. Küzdöttem valamiért, de erősebb volt nálam.

Egy véleményért síkraszálltam, de be kellett látnom: hiába volt. Jobbá akartam tenni a világot, de én sem lettem tőle jobb.

Istenem! Bátor akarnék lenni, buzgó, de elfog a gyöngeség, már akkor reszketek a bukástól, mielőtt bármit elkezdenék. Miért tőröd ezt?

Persze: sok volt bennem az önzés, mely igazolást keresett.

Csak a magam igazságát akartam, ügyeskedtem magam és a világ előtt, ezért megaláztál engem.

Uram, sikerre szomjazik az ember.

Még a keresztényeknek is kell valami jel,

hogy nem meddő kísérlet megjavítani a világot.

Vagy talán szerényebb legyek?

De mindenütt gigászi terveket készítenek.

Ments meg Uram a kishitúségtől.

Adj legalább ebben vagy abban egy morzsányi sikert.

Add, hogy mindig megpróbálkozzam megint és megint,

ahogy Te is megpróbálsz mindent velünk meg a világgal évszázadok óta.

Tartsd távol tőlem a nagyravágyást, hogy teljesítményemért megcsodáljanak.

Küldj igaz barátot nekem, aki buzdít és visszatart, aki bírál és dicsér.

És add nekem minden dolgaiban az alázatosság szellemét.

Adj szeretetet és reményt,

mert a Te sikered titka nem más: előbb volt a kereszt és azután a feltámadás.

Paul Róth

Mária

Mária, örvendezek neked és áldom a Teremtőt tökéletességedért!

Mária, segíts hozzád hasonlónak lennem; nem erényeidben –melyekkel Isten ékesített fel-, hanem emberi vonásaidban,

melyek példaként szolgálnak nekem.

Mária, te ara vagy – növelj vágyakozásomat!

Mária, te anya vagy – mélyítsd jószágomat!

Mária, a testvérünk vagy, - tökéletesítsd emberré válásomat!

Mária, te mindenkor segítő vagy, -tégy engem készséggé a törődésre!

Mária, te a Fájdalmak anyja vagy, -tégy engem erőssé a szenvedésre!

Mária, te az Úr szolgálóleánya vagy, -tégy engem alkalmassá a segítségére!

Mária, te Hajnalpír vagy, -segíts fénylenem korunk sötétjében!

Mária, te Vigasztaló vagy, -nyisd fel szemem a könnyek tükörére!

Mária, te a Szép Szeretet Anyja vagy, -

adj irgalmas kezeket a könnyek törlésére!

Mária, te vagy a Szépség, -adj nekem belső szépséget!

Mária, te vagy a Bölcsesség, -adj nekem tanulékony szívet!

Mária, te vagy az erősség, adj nekem bátor tetteket!

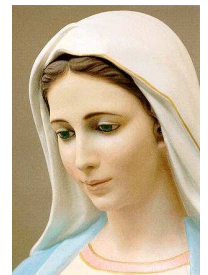
Mária, te vagy a Tisztaság, -adj nekem lelket sugárzó szemeket!

Mária, te Anyám vagy, s én a te gyermeked;

Anyám, áldj meg engem, hogy hűséges legyek!

Anyám, áldd meg enyéimet, hogy tieid lehessenek!

Anyám, vezesd minden jóra kész testvéreimet Isteni Fiadhoz, minden kegyelem Forrásához! Ámen. *Szűz Gy. Gizella*

Kamaszvonal

„Pap-év”

A Papok évében jó néhány írást olvashattunk a papságról, ám a Szentatya szándéka mégiscsak az volt, hogy legalábbis részben a papok és a hívek közösségét erősítse, s felhívja vele a figyelmet valamennyiünk apostoli örökségére, a hívek papi felelősségére is.

Olgi: Gratulálok, atyám!

András atya: Mihez gratulálsz? Nem kaptam semmilyen kitüntetést.

Olgi: Nem is azért, de hát állandóan a Papok évről olvasok, gondoltam, ha az atyáknak külön évet szentelnek, itt az idő telefonon keresztül megráznom a plébánosunk kezét.

András atya: Ajjaj, vedd le a töltőt a telefonodról, amikor használod, nehogy tényleg megrázzon!

Olgi: Bruhaha. Szóval a srácok mesélték, hogy atya még egy csomó előadást is tart ebben a témakörben. Meg lelkigyakorlatokat, meg minden ilyesmit.

András atya: Lelkigyakorlatot legközelebb nagybőjtben, de kétségtelen, hogy többfelé hívnak az országban papi meg egyéb közösségekbe előadásokra.

Olgi: Miért, atya ennek olyan nagy szakértője?

András atya: Egyik-másik könyvem alapján, meg az egyik alkalom gerjeszti a másikat, de ezekből én is rengeteget tanulok, szeretek menni, ha tehetem. Miért izgat ez ennyire?

Olgi: Na, az fúrja az oldalamat, hogy nem kínos-e a papoknak önmagukról beszélni, meg a saját szakmájukról, meg életformájukról? Vagy ettől több papi hivatást remélnek?

András atya: Nézd, dehogynem kínos a téma éppen nekünk, csak sokkal kínosabbak a következmények, ha sokáig hallgatunk róla.

Olgi: Mégis konkrétan miről?

András atya: Nos, az adventi lelki-gyakorlataimnak hármaskör

volt: a pap, mint ember, az ember, mint pap, a pap, mint atya. A papsághoz való hozzáállás, meg a hozzáálláshoz való felelősség olykor elsikkad.

Nem csoda, ha a hívő egy idő után csak hívőnek tartja magát, apostoli örökség nélkül, aztán már csak templomlátogató közönségnek.

Olgi: Áhhá. Na és ettől várhatók új hivatások?

András atya: Benned reménykedtem, csak aztán eszembe jutott, hogy lánynak születted.

Olgi: Miért, apáca még lehetek!

András atya: Na igen, de akkor alapít egy új rendet, mondjuk az „Olgit Elviselő Nővérek” névvel.

Olgi: Akkor ott az atya poénjait szabnám vezeklésnek. Szóval várhatók új hivatások?

András atya: Nézd, plébános koromban egy palóc fiúcskától hallottam, hogy aki a falujában papi hivatást kap, az nem normális. Ugyanis annyi pletykát meg káromást hallgattam végig rólam, amikről pontosan tudta, hogy a fele sem igaz. Ezért sem neki, sem a társainak nem szottyant kedve nem hogy vállalni, még meghallani sem a hívást.

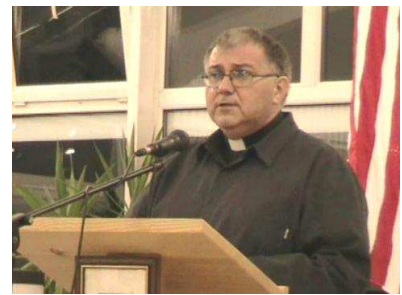
Olgi: így most érdemes lenne felhívni a hívek figyelmét, hogy ha azt akarják, hogy még a gyerekeiket is meggyóntassa valaki, akkor egy kicsit vegyenek vissza...

András atya: Csak halkan mondom, hogy ez akár rád is vonatkozhatna.

Olgi: El van tévedve, atyám, nekem nagy a szám és nem is mindig túl illedelmes, de ami bajom van, azt egyenesen megmondom, az atya mellett viszont elvből mindig kiállók a távollétében.

András atya: Igen, erről is tudok. Akkor most szemtől szembe halljuk, mi a problémád végül is a Papok évével?

Olgi: Semmi, csak nem szeretném, ha erőltetett lenne, mert az az ellenkezőjét

váltaná ki, mint amilyen eredményt az Egyház vár tőle. Gondoltam, ha az atya úgymint többfelé beszél erről, nem felesleges erre felhívnom a figyelmét.

András atya: Jó, Olgikám, igyekszem lazábbra venni a figurát, de a hiteles tanításból és a lelki vonatkozásokból nem engedek.

Olgi: Jó, nem is ezekre gondoltam, de szerintem az atya pontosan értett engem.

Pajor András

Ima

Te vagy az élet
- Téged lélegzünk.
Te vagy a kenyér
- utánad éhezünk.
Te vagy az ünnep
- benned örvendezünk.
Te vagy az út
- segíts rajtad járnunk!
Te vagy az élet közepe
- gyűjts hát magad köré!
Te vagy a nagy átváltoztató
- újíts meg minket!
Te vagy a béke
- békíts ki magadban mindnyájunkat!

Heinz Geist

Egy csepp közélet

Nem csodát várunk

Magyar Nemzet

Minden hosszúra nyúlt kormányzás kétesélyes: lehetőség az elképzelések teljes kibontására, de alkalom arra, hogy a politikai vezetés valódi karaktere kellemetlenül megmutatkozzon. Éppen ma kilenc éve George Bush lett az amerikai elnök. Két ciklusa alatt ráuntak az amerikaiak: egyre kritikusabb megítélését erősen befolyásolta az iraki háború megindítása és hogy kivonta magát a klímaellenes küzdelemből. Egy idő után leginkább azt várták el tőle, hogy végre ne őt kelljen látni az Egyesült Államok első embereként, s így esélye sem nagyon volt a helyébe lépő republikánus jelöltnek.

A hosszúra nyúlt MSZP-SZDSZ-kormányzás nálunk kínosan leleplezte a kormány valódi karakterét. Emlékeznek még rá? Orbán Viktor a Testnevelési Egyetemen „bankárkormányt” emlegetett, és ezért nyolc éven át kellett rasszizmusvádakat hallgatnia. Tegnap Bajnai Gordon miniszterelnök Bécsben járt, s találkozott az osztrák Raiffeisen Bank vezetésével; úgy hírlik, Bajnai ülhet a hazai leánybank vezérigazgatói székébe. Lehet, hogy a „bankárkormány” kifejezés nem kódolt ez meg az volt, hanem egy dolog meghatározása, a póre igazság? S Orbán egyszerűen csak kimondta, mi

fortyog az MSZP és az SZDSZ faze-kában?

A felfokozott reménykedésnek sajátos lélektana van. Minél jobban hiszünk valamiben, annál nagyobbat zuhanhatunk. A hatalmas várakozás, amely megelőzte Barack Obama elnökké választását, az ifjabb Bush kül- és belpolitikájából való kiábrándulás egyenes következménye volt. Obama győzelme után néhány hónappal az amerikaiak fele még egyetértett a követett iránnyal, ma ez csak 37 százalék. Máris csalódtak volna az új elnökben? Sokan úgy érzik, a biztató kezdetek után mintha valami megtorpanás, az elődökhöz igazodás következett volna be, némelyek még retorikájában is fölfedezik itt-ott a Bushra jellemző elemeket. Obama elnök népszerűségi indexének csökkenése – a politika lélektana – átgondolásra készített. Minél rosszabb a helyzet, annál nagyobbak az elvárások. Minél nagyobb ma a kormányzati koncepciótlanság, annál kisebb lesz holnap a türelem. Elé kellene vágni a dolgok alakulásának.

Nem csodát várunk. Nem a teljesíthetlent, hanem a teljesíthetőt. Nem mágusokra számítunk, hanem becsületes közhivatalnokokra. Nem kellene a Cipollák. Nem akarunk nyulat se kabátujból, se cilindrből.

Olyan kormányt akarunk végre, amelynek a törvény betűje is meg a szelleme is fontos. Nem az elvárásaink magasak, hanem a szakadék mély, amelyből ki kell kapaszkodni. Kampányában a polgári oldalnak a túligérés Szkülláját éppúgy el kell kerülnie, mint a hivatali visszaélések, korrupciós ügyek, panamák miatti felelősségre vonás elkenésének Kharübdiszét.

Mégse az elszámoltatás legyen a legfontosabb, hanem annak az új hangnak, tónusnak a meghonosítása, azoknak az új módszereknek, struktúráknak a kiépítése, amelyekre annyira sóvárgunk. A sok rossz élmény nem mindenkit tompított el: vannak, akiket kritikussá és még kifinomultabbá tett minden inkorrektségre.

Vannak helyzetek, amikor nem lehet tévedni. A kormányváltás utáni ilyen lesz. Minden tévedésért, minden mellébeszélésért, minden, a múltból visszaköszönő arroganciáért drágán fog fizetni az új kormány. Magyarországon szegénység van, munkanélküliség, családok sorsa kilátástalan, a közbiztonság gyenge lábakon áll. Van egy réteg, amelyik jól él, nem érez meg sem áremelést, sem BKV-sztrájkot, még a vagyonadót sem. De ők kevesen vannak. Az emberek többségének türelme elfogyott. Lesz bennünk képesség örülni az újnak, a másnak, az emberközelinek, a minőséginek, de az új garnitúrának tudnia kell: senki nem léphet kétszer ugyanabba a lelkiismeretlenségbe.

A beválatlan ígéretek mérge az emberi lélekben vésszes gyorsasággal árad szét. Lehet semlegesíteni, de az már jóval nehezebb.

Február		Március		Április		Május		Június		Július		Augusztus	
1 H Ignác	1 H Albin	1 Cs Hugó	1 Szo Fülöp, Jakab, Munka Ünnepe	1 K Tünde	1 Cs Thimér, Annamária	1 Cs Thimér, Annamária	1 V Porciunkula búcsú	1 H Lehel	1 H Lehel	1 H Lehel	1 H Lehel	1 H Lehel	1 H Lehel
2 K Karolina, Áida	2 K Lujza	2 P Áron	2 V Zsigmond	2 Sze Kármel, Anita	2 P Ottó	2 P Ottó	2 H Lehel	2 H Lehel	2 H Lehel	2 H Lehel	2 H Lehel	2 H Lehel	2 H Lehel
3 Sze Balázs	3 Sze Kornélia	3 Szo Buda, Richárd	3 H Tímea, Irma	3 Cs Klórid	3 Szo Kornél, Soma	3 Szo Kornél, Soma	3 K Hermina	3 K Hermina	3 K Hermina	3 K Hermina	3 K Hermina	3 K Hermina	3 K Hermina
4 Cs Ráhel, Csenge	4 Cs Kázmér	4 V izidor, Húsvét	4 K Mónika, Flórián	4 P Búcsú	4 V Ulrik	4 V Ulrik	4 Sze Dornokos, Dominika	4 Sze Dornokos, Dominika	4 Sze Dornokos, Dominika	4 Sze Dornokos, Dominika	4 Sze Dornokos, Dominika	4 Sze Dornokos, Dominika	4 Sze Dornokos, Dominika
5 P Ágota, Ingrid	5 P Adorján, Adrián	5 H vice, Húsvét	5 Sze Györgyi	5 Szo Fatime	5 H Emese, Sarolta	5 H Emese, Sarolta	5 Cs Krisztina	5 Cs Krisztina	5 Cs Krisztina	5 Cs Krisztina	5 Cs Krisztina	5 Cs Krisztina	5 Cs Krisztina
6 Szo Dorothea, Dóra	6 Szo Leonóra, Inéz	6 K Vilmos, Biborka	6 Cs Ivet, Fida	6 V Norbert, Cintia	6 K Csaba	6 K Csaba	6 P Berta, Bettina	6 P Berta, Bettina	6 P Berta, Bettina	6 P Berta, Bettina	6 P Berta, Bettina	6 P Berta, Bettina	6 P Berta, Bettina
7 V Tódor, Rómeó	7 V Tamás	7 Sze Hermann	7 P Gizella	7 H Róbert	7 Sze Apollónia	7 Sze Apollónia	7 Szo Ipolya	7 Szo Ipolya	7 Szo Ipolya	7 Szo Ipolya	7 Szo Ipolya	7 Szo Ipolya	7 Szo Ipolya
8 H Aranka	8 H Zoltán	8 Cs Dénes	8 Szo Ifi-kör	8 K Nyári mozdulótán	8 Cs Etlék	8 Cs Etlék	8 V László	8 V László	8 V László	8 V László	8 V László	8 V László	8 V László
9 K Abjégel, Alex	9 K Franciszka, Fanni	9 P Eriárd	9 V Gergely	9 Sze Felix	9 P Lukrecia	9 P Lukrecia	9 H Ifi-körös	9 H Ifi-körös	9 H Ifi-körös	9 H Ifi-körös	9 H Ifi-körös	9 H Ifi-körös	9 H Ifi-körös
10 Sze Elvira	10 Sze Ilkó	10 Szo Ifi-kör	10 H Árnin, Pálma	10 Cs Magdi, Gréta	10 Szo Anália	10 Szo Anália	10 K tábor	10 K tábor	10 K tábor	10 K tábor	10 K tábor	10 K tábor	10 K tábor
11 Cs Benold, Marietta	11 Cs Szilárd	11 V Leó, Szaniszló	11 K Ferenc	11 P Barnabás	11 V Nóra, Lili	11 V Nóra, Lili	11 Sze kerékpárral	11 Sze kerékpárral	11 Sze kerékpárral	11 Sze kerékpárral	11 Sze kerékpárral	11 Sze kerékpárral	11 Sze kerékpárral
12 P Feln. Hitt. Szg. n.	12 P Feln. Hitt. Szg. n.	12 H Gula	12 Sze Pongrácz	12 Szo Villó	12 H Izabella, Dalma	12 H Izabella, Dalma	12 Cs a Balaton	12 Cs a Balaton	12 Cs a Balaton	12 Cs a Balaton	12 Cs a Balaton	12 Cs a Balaton	12 Cs a Balaton
13 Szo Ifi-kör	13 Szo Ifi-kör	13 K Ida	13 Cs Szarvác, Imola	13 V Antal, Anett	13 K Jenő	13 K Jenő	13 P körül	13 P körül	13 P körül	13 P körül	13 P körül	13 P körül	13 P körül
14 V Betegek vas.	14 V Malid	14 Sze Tibor	14 P Feln. Hitt. Szg. n.	14 H Vazul	14 Sze Ors, Stella	14 Sze Ors, Stella	14 Szo Marcell	14 Szo Marcell	14 Szo Marcell	14 Szo Marcell	14 Szo Marcell	14 Szo Marcell	14 Szo Marcell
15 H Kolos, Georgina	15 H Kriszta, Nemzeti Ünnepe	15 Cs	15 Szo Min. kiránd.	15 K Nyári mozdulótán	15 Cs Henrik, Roland	15 Cs Henrik, Roland	15 V Nagypoldoga. ünn.	15 V Nagypoldoga. ünn.	15 V Nagypoldoga. ünn.	15 V Nagypoldoga. ünn.	15 V Nagypoldoga. ünn.	15 V Nagypoldoga. ünn.	15 V Nagypoldoga. ünn.
16 K Julianna, Lilla	16 K Henrietta	16 P Feln. Hitt. Szg. n.	16 V Mózes, Botond	16 Sze Juszsin	16 P Valter	16 P Valter	16 H Ábrahám	16 H Ábrahám	16 H Ábrahám	16 H Ábrahám	16 H Ábrahám	16 H Ábrahám	16 H Ábrahám
17 Sze Dorát	17 Sze Gertrúd, Patik	17 Szo Rudolf	17 H Paszkál	17 Cs Laura, Áldá	17 Szo Endre, Elek	17 Szo Endre, Elek	17 K János	17 K János	17 K János	17 K János	17 K János	17 K János	17 K János
18 Cs Bernadett	18 Cs Sándor, Ede	18 V Andrea, Ilma	18 K Erik, Alexandra	18 P Arnold, Levente	18 V Frigyes	18 V Frigyes	18 Sze Ilona	18 Sze Ilona	18 Sze Ilona	18 Sze Ilona	18 Sze Ilona	18 Sze Ilona	18 Sze Ilona
19 P Zsuzsanna	19 P Szt. József búcsú	19 H Emma	19 Sze Ivó, Mihán	19 Szo Gyárfás	19 H Nyári	19 H Nyári	19 Cs Hüba	19 Cs Hüba	19 Cs Hüba	19 Cs Hüba	19 Cs Hüba	19 Cs Hüba	19 Cs Hüba
20 Szo Ador, Ámos	20 Szo és nagybójt	20 K Tivadár	20 Cs Bernát, Felícia	20 V Ráfael	20 K hittanos ("kalóz")	20 K hittanos ("kalóz")	20 P Szt. István kir. ünn.	20 P Szt. István kir. ünn.	20 P Szt. István kir. ünn.	20 P Szt. István kir. ünn.	20 P Szt. István kir. ünn.	20 P Szt. István kir. ünn.	20 P Szt. István kir. ünn.
21 V Eleonóra	21 V lelkigyakorlat	21 Sze Konrád	21 P Konstanin	21 H Alajos, Lilla	21 Sze tábor	21 Sze tábor	21 Szo Sámuel, Hajna	21 Szo Sámuel, Hajna	21 Szo Sámuel, Hajna	21 Szo Sámuel, Hajna	21 Szo Sámuel, Hajna	21 Szo Sámuel, Hajna	21 Szo Sámuel, Hajna
22 H Gerson	22 H Beáta, Izolda	22 Cs Oszla, Noémi	22 Szo Egyn. közs. kir.	22 K Nyári mozdulótán	22 Cs lányoknak	22 Cs lányoknak	22 V Menyhért, Mirjam	22 V Menyhért, Mirjam	22 V Menyhért, Mirjam	22 V Menyhért, Mirjam	22 V Menyhért, Mirjam	22 V Menyhért, Mirjam	22 V Menyhért, Mirjam
23 K Álféd	23 K Emőke	23 P Béla	23 V Dező, Pinkösd	23 Sze Zoltán	23 Sze Zoltán	23 Sze Zoltán	23 H Bence	23 H Bence	23 H Bence	23 H Bence	23 H Bence	23 H Bence	23 H Bence
24 Sze Mátyás	24 Sze Gábor, Karina	24 Szo Ifi-kör	24 H Hittanos kir.	24 Cs Nán	24 Cs Csobánkán	24 Cs Csobánkán	24 K Bertalan	24 K Bertalan	24 K Bertalan	24 K Bertalan	24 K Bertalan	24 K Bertalan	24 K Bertalan
25 Cs Feln. Hitt. Szg. n.	25 Cs Feln. Hitt. Szg. n.	25 V Márk	25 K Orbán	25 P Vilmos	25 P Nyári	25 P Nyári	25 Cs hittanos ("kalóz")	25 Cs hittanos ("kalóz")	25 Cs hittanos ("kalóz")	25 Cs hittanos ("kalóz")	25 Cs hittanos ("kalóz")	25 Cs hittanos ("kalóz")	25 Cs hittanos ("kalóz")
26 P Feln. Hitt. Szg. n.	26 P feln. Hitt. Szg.	26 H Evin	26 Sze Fülöp, Evelin	26 Szo János, Pál	26 H Nyári	26 H Nyári	26 H hittanos ("kalóz")	26 H hittanos ("kalóz")	26 H hittanos ("kalóz")	26 H hittanos ("kalóz")	26 H hittanos ("kalóz")	26 H hittanos ("kalóz")	26 H hittanos ("kalóz")
27 Szo Ifi-kör	27 Szo Hajnalka	27 K Zita	27 Cs Feln. Hitt. Szg. n.	27 V László	27 K hittanos ("kalóz")	27 K hittanos ("kalóz")	27 P hittanos ("kalóz")	27 P hittanos ("kalóz")	27 P hittanos ("kalóz")	27 P hittanos ("kalóz")	27 P hittanos ("kalóz")	27 P hittanos ("kalóz")	27 P hittanos ("kalóz")
28 V Elemér	28 V Gedeon, Johanna	28 Sze Valéria	28 P Feln. Hitt. Szg.	28 H Levente, Irén	28 Sze tábor	28 Sze tábor	28 Szo hittanos ("kalóz")	28 Szo hittanos ("kalóz")	28 Szo hittanos ("kalóz")	28 Szo hittanos ("kalóz")	28 Szo hittanos ("kalóz")	28 Szo hittanos ("kalóz")	28 Szo hittanos ("kalóz")
	29 H Augusztina	29 Cs Feln. Hitt. Szg. n.	29 Szo Magdolna	29 K Nyári mozdulótán	29 Cs hittanos ("kalóz")	29 Cs hittanos ("kalóz")	29 V hittanos ("kalóz")	29 V hittanos ("kalóz")	29 V hittanos ("kalóz")	29 V hittanos ("kalóz")	29 V hittanos ("kalóz")	29 V hittanos ("kalóz")	29 V hittanos ("kalóz")
	30 K Zsolt	30 P Feln. Hitt. Szg.	30 V Janika, Zsuzsanna	30 Sze Pál	30 K Csobánkán	30 K Csobánkán	30 P Csobánkán	30 P Csobánkán	30 P Csobánkán	30 P Csobánkán	30 P Csobánkán	30 P Csobánkán	30 P Csobánkán
	31 Sze Árpád		31 H Angéla, Petronella		31 Szo a Pilisben	31 Szo a Pilisben	31 K a Pilisben	31 K a Pilisben	31 K a Pilisben	31 K a Pilisben	31 K a Pilisben	31 K a Pilisben	31 K a Pilisben